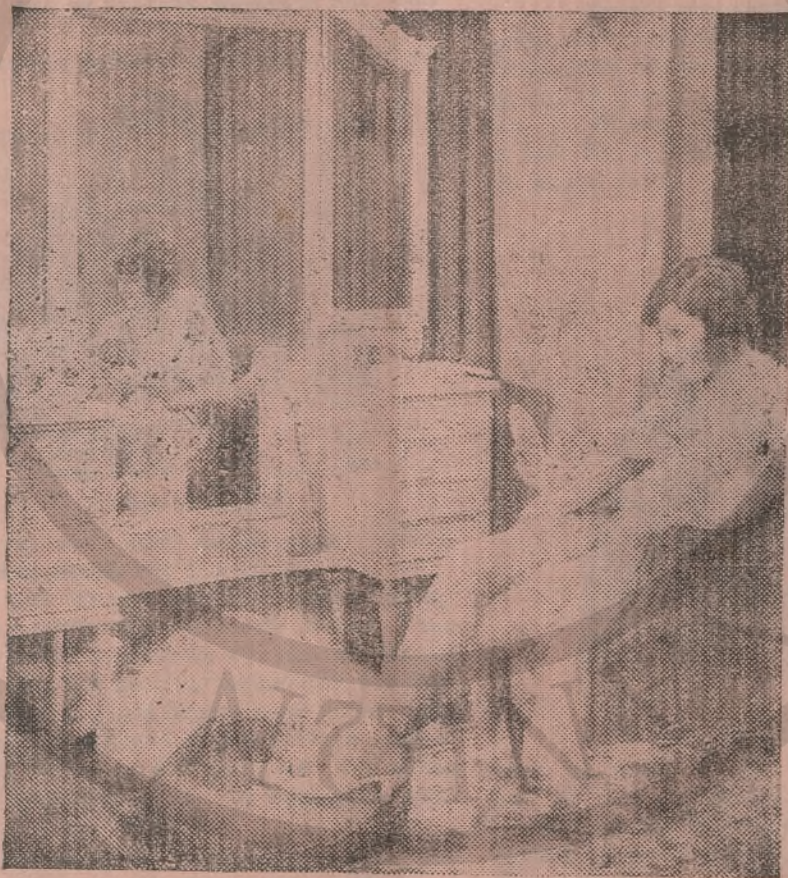

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΔΕΚΑ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΝΑ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 1932 - ΕΤΟΣ Α΄, ΤΕΥΧΟΣ 60V - ΤΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΑΧΪΔΑΙ 3

ΞΕΝΑ ΙΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΒΟΥΒΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ο κύριος Ροβέρτος Ντορμουά ήταν πολύ δύσθυμος. Καθισμένος σ' ένα μοναχικό τραπέζι-κι του σαλόν βρετιωράν του μεγάλου ξενοδοχείου τής «κυανής άκτης», απόμεινε σκεφτηκός άδειφορώντας στα ποκίλα έδέσματα του τραπέζιου κλι στα καλλιμορφα αιθεροπλάσματα του ώρα:οφύλλου, που θορυβούσαν οάν μέλισσες γύρω από τά έκλεκτά έδέσματα και ήδύποτα.

Τά μεγάλα θαυκούαα μάτια του άπλανα

Απόμεινε σκεφτηκός

καρφωμένα στο κενό αντιφέγγιζαν κάποιο θλιβερό ανακάτωμα τής ψυχής του . . .

Γιά μιá στιγμή σηκώθηκε νευριασμένος: έρριξε περιφρονητική ματιά στο τραπέζι του και προχώρησε βγαίνοντας τήν πόρτα. Μπήκε στο άνασασέρ και σε λίγο βρησιόταν στο δεύτερο άπαρτιάν. Προχώρησε κητά μήκος του διαδρόμου και στάθηκε σε μιá κλειστή πόρτα: έδγαλε άσυναίσθητα ένα κλειδί άπ' τήν τσέπη του και προσπάθησε νά τó εφαρμόση στήν τρύπα.

Ένοιωσε πώς δέν πήγαινε, κ.΄ έτσι σάν νά ξάνα ρχόνταν στα λογικά του: Μπα, τι ξεχασμάρα! . . ., ψιθύρισε, και προχώρησε στο πλαγιό: ξεκλείδωσε και μπήκε. Γ-στερα έσπρωξε έλαφρά τήν πόρτα, προχώρησε και ρίχτηκε άτονα σ' ένα κάθισμα. Βάστηξε για λίγο τó κεφάλι με τά δυό χέρια και ύστερα σηκώθηκε ξανά με όρμη. Προχώρησε με στα

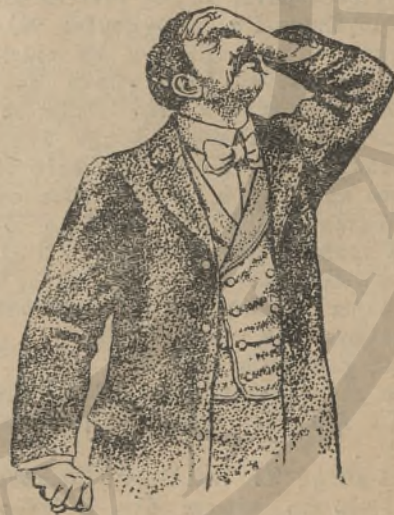
θερά δήματα ως τó γραφείο, και πήρε ένα μισχοιγμένο γράμμα. Έρριξε άφηρημένη ματιά.

«Άγαπητέ μου μπαμπά

Μήν νομίσης πώς θέλω νά δικαιολογήσω τήν μαμά' όχι. Τό δικό σου είναι μεγάλο, μά σε παρακαλώ, —άν μ' αγαπάς,— έλα μόνο και μόνο για μένα.

Έλιζα.»

. . . Φτωχό μου κορίτσι! . . ψιθύρισε πνιγμένος από συγκίνηση ο κύριος Ροβέρτος. Και ύστερα σάν άποτεινόμενος στή κόρη ξανάπε: Θέλεις νά έρθω; . . . θέλεις νά ξαιάρθω λοιπόν; . . . Θέλεις νά με δαχτυλοδείχνουν και νά λέν: Νά, ο Ροβέρτος πού ή γυναίκα του τόν άπατά πλέον . . . Ψ! Όχι, όχι Έλιζα!

Ψ ναί! τον άπκτουσε . . .

ποτέ, μά, ποτέ! . . Σε αγαπώ κόρη μου . . μά . . ποτέ . . δέν θά γίνη αυτό! . .

Και ύστερα ξεσπώντας σε πικρό παράπονο ξανάπε ρωτώντας μελαγχολικά: Μά, γιατί νά γίνουν αυτά; . .

Στίναξε θαθεία. Ξαπλώθηκε χαρούθυμος στήν πολτρόνα δαγκάνοντας νευρικά τά χείλη . . .

Σε μιá στιγμή ξεχάσθηκε σε θαθείους σουλ λογισμούς: ο νοός του τρέχοντας στις παρασμένες εδουχισμένες στιγμές, τού ξάνοιγε τó

“ Π Η Γ Α Σ Ο Σ , ,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής : Γ. Ν. Αναστόπουλο

Γ ρ α φ α ρ α

Ξενοδοχείον «Κνωσός» εναντιλευτρών

Σ υ ν δ ρ ο μ α ι

Ἑσπερικῶν ἐτηρίων δραχμαὶ 60

» ἑξάμηνος » 30

Ἀμερικῆς ἐτηρίων δολλάρια 2

» ἑξάμηνος » 1

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβόλια πρὸς τὸν Διευθυντὴν

λαμπρὸ θέαμα τῆς ἡσυχῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τὸσον, ποῦ νόμιζε πῶς τὴν βρῆσκόνταν σὲ ταξίδι γιὰ τὶς ἐμπορικὰς τοῦ ἐπιχειρήσεις, καὶ ὄχι χωρισμένος ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

Χαμογέλασε ἕνα εὐτυχημένον γέλοιο καὶ σηκώθηκε ὦ, ναί ! Σὲ λίγο θὰ τελειώσαν ἡ δουλιές του καὶ θὰ ξάνα γύριζε στὸ σπίτι. Θὰ ἐβλεπε τὴν κόρη του τὴν Ἐλίτσα νὰ τρέχει χαρούμενη καὶ μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγγαλιὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ὑστερα τὸ Ζωσέφ τὸν ὑπῆρέτη του ποῦ διαρκῶς μεθοκοποῦσε στὸ ὑπόγειο. Ὑστερα τὸν Μισέλ τὸν ἄλλο ὑπηρέτη, ποῦ θὰ τραβοῦσε τὸν μεθυσμένον καὶ θὰ ἔλεγε: Δέτε τὰ χάλια του κύριε ! Καὶ τέλος θὰ ἐβλεπε τὴ κυρία Ρόζα τὴ γυναίκα του ποῦ θὰ ἔρχεταν χαμογελώντας νὰ τὸν υποδεχθῇ.

Ναί, χαμογελώντας ! . . .

Μὰ, τί χαμόγελο ἦταν αὐτὸ ; Θεὲ μου ! Ἡ Ρόζα ἦταν νέκ ἀκόμα ! Πόσο τὴν λάτρευε ! . . .

Καὶ αὐτῆ ; ὦ, ναί ! τὸν ἀπατοῦσε ! . . .

Στὸ νῦ τοῦ πέρασε ὅλη ἡ ἱστορία, καὶ τελευταία σκυθρώπασε.

— Ὅχι ! Ποτέ ! Μὰ ποτέ, Ἐλίτσα ! . . . Φώναξε βραχνὰ σὰν ἀποτεινόμενος στὴν κόρη του.

(ἰπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΒΕΒΑΨΑΔΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Γυναίκα, νερό, κριὰ

Μέχρι 10 χρονῶν ἡ γυναίκα εἶνε νερό.

Ἀπὸ 12 μέχρι 15 χρονῶν, λεμονάδα.

» 15 » 18 » λεμονάδα μὲ κονιάκ

» 18 » 25 » καμπανίτης

» 25 » 40 » λυκέρ

» 40 » 45 » ρετσίνατο κομμένο

Ἀπὸ 45 καὶ ὑστερον, ξόδι.

Ἡ γυναίκα καρδιά εἶνε ἕνα μικρὸ πραγματάκι. ἄς πῶμε μαγαζάκι μὲ πολλὰς δυσκολίες. (Συγγνώμη ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαί). Μεταξὺ λοιπὸν τῆς καρδιᾶς μιᾶς δεσποινίδος καὶ μιᾶς κυρίας, ὑπάρχῃ μία μόνον πραγματικὴ διαφορὰ, ὅτι ἡ δεσποινὶς ἀγαπᾷ περισσότερο νὰ πωλῇ χονδρικῶς, ἐνῶ ἡ κυρία λιανικῶς

Μ. Π. Σ.

Ρεκλάμα εἰς βάρος τῆς γυναικείας εὐπιστίας

Ἐνας Γερμανὸς, εἶχεν ἐδώσει ἕνα μυθιστόρημα καὶ τὸ ρεκλαμάριζε στὰς ἐφημερίδας ὡς ἑξῆς :

«Κύριο: εὐκαίτερος, ὠρατος καὶ πλουσιώτατος ἐπιθυμῶν νὰ νυμφεῖται ζητεῖ σύζηγον ἥτις νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν ἡρωίδα τοῦ δεινὸς μυθιστορήματος τοῦ Χ., ἄρτι ἐκδοθέντος».

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὄλες ἡ ὑποφήφεις νυφᾶδες, καὶ χήρες ἀκόμη, ἔτρεχαν νὰ ἀγοράσουν τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ὅποτον τόσος λόγος γίνονταν, γιὰ νὰ ἴδωσιν ἂν εἶχαν τὰ ζητούμενα προσόβια.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἐκδοσις ἔκαμε τὴν τύχην τῆς. . . ἀφοῦ δὲν τὴν ἔκαμαν ἄγοράστριες.

Συζητήσεις περὶ γάμου

Τρεῖς χήρες συζητοῦσαν γιὰ τὸ γάμο, καὶ δέτε ποιά γνώμη ὑπῆρξεν αὐτῶν.

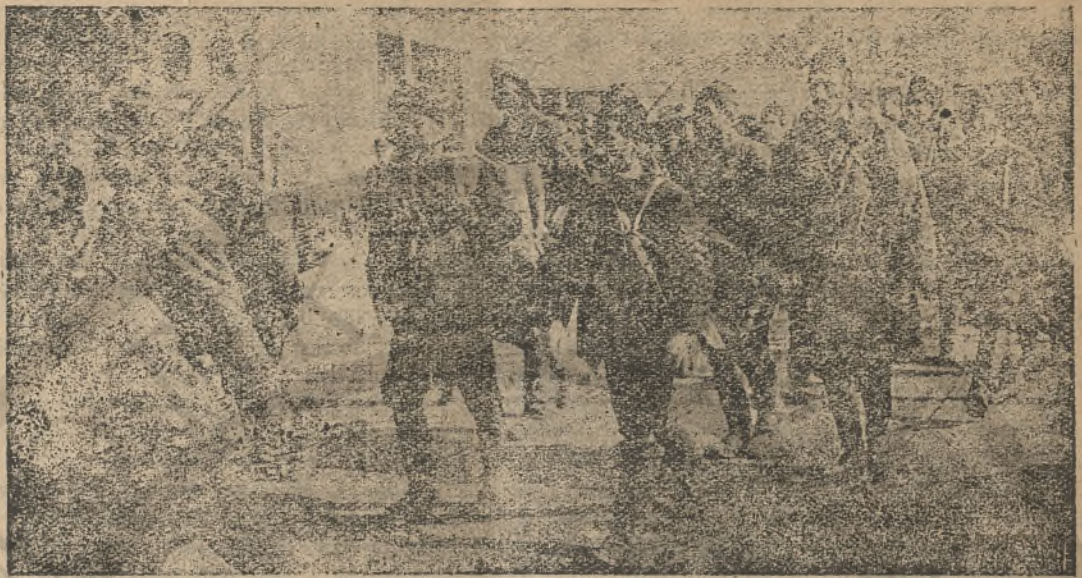
Ἡ πρώτη:— Ἡμῶν εὐτυχῆς μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἐλπίζω νὰ εἶμαι καὶ πάλιν. Γι' αὐτὸ θὰ ξάνα πανδρευθῶ . . .

Ἡ δευτέρα:— Στὸ πρῶτο μου γάμο ὑπῆρξα δυστηχῆς, ἀλλὰ ἐλπίζω στὸ δεύτερο νὰ εἶμαι εὐτυχῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ ξάναπανδρευθῶ . . .

Ἡ τρίτη:— Στὸ πρῶτο μου γάμο ἦμῶν πολὺ εὐτυχῆ, ἀλλὰ στὸ δεύτερο δυστηχεστάτη. Πιέπει λοιπὸν νὰ δοκιμάσω καὶ τὸν τρίτο. Κι' ἔτσι θὰ πανδρευθῶ ἕλλη μιὰ φρεὰ ἀκόμη . . .

Στὸ ἐπόμενον

Η ΘΥΣΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ

Τοῦ κ. ΘΕ-Ν-ΑΝ

Αχ! Κοῦμένη Σμύρνη!

Χρόνια καὶ αἰῶνες ἦσαν σκλαβωμένη.

Σ' εἶχαν δέσει οἱ ἐχθροὶ σου μὲ τὴν ἄλυσον τῆς σκλαβιάς, καὶ σὲ τραβοῦσαν καὶ σὲ ποδοπατοῦσαν ὑπὸ τὸ δεσμὸ τῆς δουλείας..

Πέρασαν μοῦρες καὶ σκότεινε: ἔτοχες, ποῦ σ' ἔθλιβαν διαρκῶς μέρα καὶ νύχτα.

Προσπαθοῦσαν νὰ σοῦ καταστρέψουν τὰ καλά ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς γενιάς σου. Τραβοῦσες τὰ πιδό φρικότερα καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια.

Ἔβλεπες μπρὸς σ' αὐτὰ μάτια σου νὰ σφάζουν καὶ νὰ κομματιάσουν τ' ἀθάνα πλάσματά σου, κι' ἄλλα νὰ τὰ πετοῦν ζωντανὰ μέσα στὴ φωτιά καὶ νὰ τὰ καίνε.

Πόσα ἀδύνατα πλάσματα οἰχτήσαν στὸ βόσρο τῆς ἀτιμώσεως, καὶ πόσες ψυχὲς νοσταλγῆσαν τὴν λευθεριά σου!

Ἐγόγγιζες πάντα καὶ στέναζες ὑπὸ τὸν βαρὺ ζυγὸ τῶν Τούρκων χωρὶς νὰ σὲ λυπᾶται κανένας.

Δὲν ἔνοιωσες ποτὲ χαρὰ, μήτε μεϊδιάμα στὰ χεῖλιά σου καὶ ἦσαν πάντα πικραμένη καὶ θλιμένη.

Ἄλυσοδεμμένη, καὶ μὲ στόμα ροιμμένο ὑπέκλυτες στὴ μαρτυρικὴ σου ζωὴ. Μέσα στὴν καρδιά σου ἦσαν ριζωμένο ἕνα ἀτέλειωτο, ἀχρὸν μαράζι ὡς αἰῶνια τὴν ψυχὴ σου...

Γέρασες μέσα σὲ τόσους χιόνους!..

Στεκόσουν πάντα τρομαγμένη καὶ φοβισμένη ὑπὸ τὰς ἀγρίεσ καὶ φεβερὰς, διαταγὰς τῶν ἀπίστων, σὰν νὰ ἦσουν καμιὰ ἐγκληματίας, ὄμοια μὲ κείνους τοὺς ἰσοβίτας τῶν κατέρων.

Κανένας δὲν ἔριχνε μιὰ ματιὰ στὴ σκλαβωμένη ζωὴ σου.

Κανένας δὲν διαφέρονθε ποτὲ γιὰ σένα. Λυσμονήθηκες μέσα σὲ τόσους αἰῶνες!...

Μιὰ ἐλπίδα εἶχες πάντα μόνον στὴ γενιά σου...

Ἦταν κι' αὐτὴ ὑποδουλωμένη σὰν καὶ σένα, ἀπὸ τότε ποῦ ἔσβυσε τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Αἰῶνας, δὲν πέρασε ἀκόμα ποῦ λευθερώθηκε ἕνα μικρὸ κομματάκι, κι' ἦταν ἀκόμα ἀδύνατο νὰ ρθῆ νὰ λευθερώσῃ καὶ σένα. Λευθέρωσε σιγὰ τοὺς πλησιεστέρους του, καὶ φώνοζε πάντα γιὰ σένα, καὶ πάντα σὲ διεκδικοῦσε!...

* *

"Αχ! Ώραία κόρη τῆς Ἰωνίας!

Πέρασαν τώρα εἴκοσι ἔτη χρόνοι τῆς σκλαβιάς!

Εἶσαι ἐλεύθερη πιά, καὶ λάμπεις μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐλευθερωτῶν σου.

Νοιώθεις πραγματικά τώρα τὴ λευθεριά σου καὶ στέκεις μὲ τὸ μεϊδιάμα στὰ χεῖλη. Βλέπεις τὸν ἔχθρό σου συντριμμένον καὶ στέκεις περίφρα να μαζί μὲ τοὺς ὑπερασπιστάς σου.

Ξανάνιωσες πλέον βλέποντας τώρα τὰ πλάσματά σου χαρῶμένα νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ πηλοῦν μέσα στοὺς δρόμους ἐλεύθερα!

Σὰν βασίλισσα λάμπεις μέσα στοὺς δοξασιμένους σου ἐλευθερωτῆς ποῦ στέκουν ὀλόγυρά σου καὶ σὲ φυλάττει ἀκόμη μὲ τίς γνωστιστὲς τῶν λόγχης, κι' ἀπλώνεται γύρω σου χρυσομίνας ἀκτίνες λευθεριάς!...

Βοήκησαι πλέον σὲ χρυσὴ ἐποχὴς ὁ διακαὴς πόθος σου πραγματοποιήθηκα! βλέπεις πιά τελειωτικὰ ταπεινωμένο τὸν ἔχθρό σου καὶ τὴν κυανόλευκο νὰ κυματίζη στὸ πλευρό σου!

Συντρίφτηκαν πλέον οἱ ἔχθροί σου! χάθηκαν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς λόγχης, ἀνίκανοι νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν.

Τίποτε πλέον δὲν ἀπομένει στοὺς ξένους λαοὺς, παρὰ νὰ σεβαστοῦν τὴν ἀπελευθέρωσί σου.

Πρέπει ν' ἀναγνωρισθοῦν τὰ δίκαιά σου, καὶ οἱ ἔχθροί σου νὰ ἐξαφανισθοῦν γιὰ πάντα ἀπὸ μὲρσσιὰ σου!...

* *

"Αχ! Καὶμένη Σμύνη.

Γιατὶ πάλι ζωγοαφρίζεται στὸ πρόσωπό σου ἡ μελαγχολία ἐνῶ βοήκησαι ἀκόμη μαζί μὲ τοὺς ἐλευθερωτῆς σου;

Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀπογοήτεψη καὶ ἡ ἀπεληψία σου;

Μήπως βλέπεις τοὺς φίλους σου — αὐτοὶ ποῦ ὑπέσταν ἄλλοτε πιστοὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν ἐλευθερωτῶν σου — ποῦ γίναν τώρα ἔχθροί σου; Δίκησέ τοὺς!

"Ολοὶ ἀποβλέπουν στὴν ἐκμετάλυσί σου καὶ ἄλλοι πιδὸ πολλὴ καιροφυλακτοῦν γιὰ τὴν κατάκτησίν σου.

Μίστησαν καὶ ζήλεσαν τὴν ὁμορφιά σου καὶ προσπαθοῦν νὰ καταστρέψουν τὴ λευθεριά σου.

Αὐτὰ λοιπὸν παρατηρεῖς κι' ἀρχίζεις νὰ στενίζης; Πάλι πικρομένη καὶ μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη ἔτοιμη νὰ ξεσπάσης στὸ κλάμα;

Νοιώθω τὸν πόνο σου ὅπως νοιώθεις καὶ σὺ τὸν δικό μου! ὑπέσταν κι' ἐγὼ ἕνας ἐλευθερωτῆς σου.

Ὁ πόνος μου ὅμως εἶνε μεγάλος γιὰτ' ἔζησα μαζί σου δυὸ χρόνια καὶ τώρα κυττάζουν νὰ μὰς χωρίσουν.

"Ἐτσι ἦταν γραφτό μας!...

"Ἦταν νὰ λάμψης γιὰ λίγο καιρὸ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐλευθερωτῶν σου! τώρα προσπαθοῦν οἱ φίλοι σου, — ποῦ μ' ἀγάπη τους εἶνε δόλια καὶ συμφροντολογικῆ, — νὰ σὲ ξάνα ρίξουν στὴ σκοτεινὴ σκλαβιά ποῦ ἦσουν ἄλλοτε.

"Ολοὶ οἱ ἐλευθερωτῆς σου νοιώθουν καὶ κλαῖνε τὸν πόνο σου, μὰ, δὲν μποροῦν νὰ στῶν γιὰτ' ἐψουν.

Στέκουν τώρα δολοφονοῦν σου καὶ σὲ φρουροῦν μίρα καὶ νύχτα προσμένοντας καὶ κτεῖνοι τὴν ἀπόφαση τῶν ἰσχυρῶν.

Εἶνε ὅλοι ἔτοιμοι καὶ πάλι νὰ θυσιασθοῦν γιὰ σένα.

Τὶ νὰ σοῦ κίμουν κι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Ὁποῦ τὸ ὄψιγος κι' αὐτὴ ἡ δυστυχησμένη μητέρα τους, πῆγαν.

Σὲ τίμησαν! Βγῆκαν νικηταί, δοξασιμένοι καὶ εἶνε τώρα μέσ' τὴν ἀγκαλιὰ σου.

Πολέμησαν δέκα σχεδὸν ὀλόκληρους χρόνους καὶ ξεσκλάβωσαν τ' ἀδέρφια τους ἐκείνα ποῦ ἀπὸ αἰῶνες ἔσκουζαν καὶ ἐφώναζαν γιὰ τὴ δόλια τους λευθεριά!

Δόξισαν τὴν Πατρίδα τους μὲ τόσους κόπους καὶ θυσίες καὶ μὲ τὴ στέρησι καὶ κακουχία τῶν τόσων ἔτων στέκουν ἀκούρηστοι καὶ ἄγρυπνοι φρουροὶ μὲ τὴ λόγχη, στὸ πλευρό σου.

Μὰ, ἔλα ποῦ ὄλοι τώρα οἱ ξένοι λαοὶ συμφωνοῦν στὴν καταστροφή σου;

Εἶνε δολοφῶνοι ἐκείνοι οἱ ὀλοὶ ἀποστρέφονται τὸν χριστιανισμό ὑπὲρ τῶν ἀπίστων!

"Ἄς ὄψονται! Ὁ Θεὸς ἄς σὲ λυπηθῇ, καὶ ἄς τοὺς δικάσει!

Κανένας ἄλλος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ λυπηθῇ.

Καὶ ἡ ἐλπίδες σου κρέπει νὰ στηρίζονται μόνον σ' ΕΞΕΙΝΟΝ!...

Λευθερώθηκες μὲ τὴ βοήθεια ΕΚΕΙΝΟΥ καὶ μόνον αὐτοῦ, ποῦ προσκυνᾷς μὲ ἀφρωσίωσι, θὰ σὲ προστατέψῃ

.....

Κι' ἂν ἐρθῇ ἡ πικρὴ καὶ ἡ φαρμακερὴ ἐκείνη στιγμή τοῦ χωρισμοῦ μας, μὴν ἐκχῆς ποτὲ πῶς ἦσουν καὶ θὰ εἶσαι ΕΛΛΗΝΙΚΗ!

Καὶ εἰ μεταγενέστεροι αἰῶνα μὲ τὰ δικαίωμά μας θὰ σὲ ΔΙΕΚΔΙΨΟΥΝ!...

(Τεσεμίξ — Χέος)

Ἐπὶ τῆς «ΔΗΜΝΟΙ» 2—9—1922

Εἶνε ἀνώτερος ὁ πρὸς τὴν ψυχὴν ἔρωσι, ἢ ὁ πρὸς τὸ σῶμα, **Σωκράτης**

—Μόνον οἱ αἰσχροὶ ζῶσιν καὶ ἀποθνήσκωσι μόνον δι' ἑαυτούς. **Πλάτων**

Η ΧΑΡΑ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΝΩΜΗ

Μετάφρασις τῆς συνεργάτιδος μας
Αίδος ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΖΗΡΑΚΗ

Κι' ἀκόμη, σὺν ἔξυπνος ἄνθρωπος εἶχε διαλέξει τὴν ἐξοχικὴ τοῦ ἔκφυλου σὲ μιὰ χώρα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλία δὲν εἶχε καμμιά σύμ-
δοχη γιὰ τὴν σύλληψή τῶν ἐγκληματιῶν. Αὐτὰ
τάμθε ὁ κύριος ντὲ Κλαβαρέγ ἀπὸ τὸ στόμα
τοῦ δικηγόρου Γκοντεφρουῖ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
εἶχε ζητήσει μιὰ γνωριάντωση.

— Κύριε, εἶπεν ὁ δικηγόρος στὸν Ἐρβὲ, ἐ-
πιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ἐκεῖνο ποῦ σᾶς
συνέβη προέρχεται λίγο ἀπὸ λάθος δικό σας.

— Γιατί;

— Ἐμπιστευτήκατε τὸ πρῶτο τυχόντα.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὁμολόγησε ὁ ἀπτημένος
κι' ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Ἦρθατε νὰ μὲ συμβουλευθῆτε κατόπιν
ἐοριῆς. Θᾶταν φρονιμώτερο νὰ ρχόσαστε προ-
τύτερα. Οἱ Γαλλοὶ ἐπιχειρηματίες εἶναι
πικνοῦργοι καὶ καταφερτζήδες. Δὲν μπορεί
λοιπὸν κανεὶς νὰ σωθῆ μὲ τίποτα ἄμχ τὸν τυ-
λίξουν. Τὸ ἐπάγγελμά των εἶναι νὰ κλέβουν
καὶ τὸ κάνουν μὲ μιάν ἐπαράμιλλη μαεστρία.

— Μὰ πῶς μπορούν ὑστερα κι' ἐξκκολου
θοῦν τὸ ἐγκληματικὸν των ἔργων;

— Μὲ τὴν δόθειαν κομπάρων γιατί οἱ ἴ-
διοι εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἐξαφανισθοῦν γιὰ
κάμποσο καιρὸ . . . κι' ὑστερα ζητοῦν πάλι
νέα θύματα.

Ὁ κ. ντὲ Κλαβαρέγ τὸ ἤξερε πολὺ καλὸ
αὐτὸ.

— Αἱ ἐξητολούθησεν ὁ κ. Γκοντεφρουῖ,
ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαινον ἐὰν τὰ πρόσωπα
ποῦ διαθέτουν κεφάλαια δὲν ἀφήνοντο νὰ ὑπνω-
τισθοῦν καὶ δελεασθοῦν ἀπὸ μεγάλα ἤθηεν
κέρδη ποῦ τοὺς παρουσιάζουν οἱ ἀπατεῶνες!
Γιατὶ νὰ πάρουν μετοχὲς ἐξωτερικοῦ καὶ ἀμφί-
βολες ἐνῶ θὰ ἦτο πιὸ εὐκολὸ καὶ πιὸ ἀσφα-
λὲς νὰ τοποθετήσουν τὸ χρῆμα των σὲ ἐθνι-
κὲς βιομηχανίες; Θὰ ἐνίσχυαν ἔτσι καὶ τὴν
οικονομικὴν κατάστασιν τῆς Γαλλίας καὶ ἔθδι-
ναν σοβαρὰν κίνησιν εἰς τὰς συναλλαγὰς μας,
ἀντι νὰ βλέπουν τὰ πλοῦτη των νὰ χάνωνται
ἄδικα ἢ νὰ διοχετεύωνται στὴν τσέπη τοῦ τυ-
χόντος ἐκμεταλλευτοῦ κα ἢ; πίστεως.

Λοιπὸν. Τί μὲ συμβουλευέστε κύριε;

— Νὰ ἐγείρετε ἀγωγὴν.

— Μὰ ὁ κλέπτης εἶναι μακριὰ ἐκτὸς κατα-
διώξεως, ἔτσι δὲν μοῦπκτε; εἶπεν ὁ κόντε ντὲ
Κλαβαρέγ.

— Ἀδιάφορον Κάνετε τὴν ἀγωγὴν. Εἶνε
πάντοτε ἓνα προφυλακτικὸν μέσον. Γιατὶ ποῖος
σας λέγει ὅτι αὐτὸς Κκαριμπὲ δὲν θὰ ξανάρθῃ
στὴν Γαλλία σήμερον ἢ αὔριον.

— Χμὶ ἐμουρμούρισεν ὁ Ἐρβὲ ἀμφίβολα.

Οἱ ἐγκληματίαι ἐπιστρέφουν μοιραίως στὸ
ὄρημντήριον των καθὼς καὶ οἱ λωποδύται ξα-
ναπέρονουν μιὰ μέρα τὸν δρόμον τῆς Γαλ-
λίας . . . Ἐχουν τὴν νοσταλγίαν τοῦ ὠραίου
μυς τόπου ποῦ ζοῦν τόσο ὠραία, ἰδίως στὸ
Παρίσι Κι' οἱ περισσότεροι δὲν ξέρουν
νὰ φυλᾶσουν τὸν ἀίματος ἀποκτηθέντα πλού-
τον τὸν κατασπαταλοῦν. Λοιπὸν ξαναρχίζου
πάλι: τὲς δουλειᾶς των καὶ πέφτουν στὰ νύχια
τῆς δικαιοσύνης.

Μὰ ὁ δικός μου θ' ἀλλάξῃ ὄνομα καὶ φυ-
σιογνωμίαν.

— Θ' ἀνγνωρισθῆ ὀπωσδήποτε. Ἴδου
γιατὶ πρέπει νὰ κάνετε ἀγωγὴ κύριε κόμη.

— Θέλετε νὰ τὴν ἀναλάβετε κύριε;

— Εὐχαρίστως. Καὶ θὰ φροντίσω νὰ τὴν
ἀνανεώσω διὰ δικαστικῆς πράξεως γιὰ ν' ἀπο-
τευχθῆ ἢ παρὰγραφῆ. Μὲ τοὺς κατεργάρηδες
αὐτοὺς, πρέπει νὰ λαμβάνη κανεὶς ὅλε; τὲς δυ-
νατὲς προφυλάξεις.

Ὁ κόμης τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὲς συμβου-
λὲς του κι' ἔφυγε. Νέος, πλούσιος τί νὰκανε
τώρα πάλι; Ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ . . .

Ναι νὰ περιμένῃ μιάν καλὴν εὐκαιρίαν γιὰ
νὰ κερποφορήσῃ ἢ πατρικὴ του περ ουσία ποῦ
εἶχεν ἔλθει ὀλόκληρη εἰς τὴν κατοχὴν του
ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὲς ἀγροτικὲς ἰδιοκτησίας
τὲς πολυάριθμες καὶ σημαντικὲς ποῦ τοῦρχόν-
τουσαν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν του στὴ Νορμαν-
δίαν.

Ἡ ἀπόφασις ὁμως αὐτὴ ἔσῃμαινε τὴν δυ-
στυχίαν του. Ἐσυνήθισε στὴν τεμπελιά . . .
Συνήθεια κατὰστρεπτικὴ. Ἐκνευρισμὸς τῶν
αἰσθησεων καὶ τοῦ πνεύματος ποῦ φέρνει ἢ
ὀκνηρία μπροστὰ στὴν προσπάθειαν, ἢ ἀνορε-
ξία γιὰ ἐργασία καὶ ἢ μὲ κάθε τρόπο ἀπόκτη-
σις ἐνὸς πράγματος; ὅσο κι' ἂν κοστίζῃ. Αἱ!
αὐτὴ ἢ ροπή εἶναι ὀλεθρος! Καὶ στὸν ὀλε-
θρον αὐτὸν κατεβαίνει κανεὶς πολὺ γρήγορα
καὶ δὲν μπορεί νὰ σηκωθῆ.

Ὁ Ἐρβὲ ντὲ Κλαβαρέγ λοιπὸν ἐγεινε τα-
κτικὸς θαμνῶν τῶν συμποσίων τῶν γλεντζέδων
τοῦ καλοῦ κόσμου. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Οι βαθμοί του θερμομέτρου ανέρχονται κάθε μέρα· μαζί δε μ' αὐτοῦ, και τὰ. . . μυαλά μας.

Τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς ζέσσης ἀρχίζουν νὰ . . . ὑδροποιούνται σὲ σημεῖο ποῦ τ' ἄκουσε νὰ χτυποῦν στὸ τσερβέλι· μας σὰν νερὸ μέσα στὸ ἀσπί.

Ἐδύχως ποῦ ἡ ὑδροποιεῖα αὐτὴ τοῦ μυαλοῦ μας δὲν ἔχει ἐκδηλώσει ἀκόμη τῆς συνεισίας τῆς.

Τὰ καυγαδάκια μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων και τῶν Ἐφημερίδων των Χανίων ἀρχισαν λόγω τῶν ἐπικειμένων ἐκλογῶν.

Οἱ ἀθεόφθοι ἐρίζονται σὲ σημεῖο ποῦ κάνουν τὸν καθέναν νὰ νομίζει διτι ὄχι μόνον δὲν θὰ ξαναμιλήσουν ἀλλὰ και διτι θὰ κατασπαράξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν . . . κατασπαράσσονται, ἀλλὰ τρῶνε και πίνουν μαζί.

Πρὸς μεγάλη ἐκπληξη τῶν ἀνωγνώστων των οἱ ὁποῖοι πολὺ δικαίως διερωτῶνται ἐὰν αὐτοὶ εἶναι οἱ τσακωμένοι.

Ἡμεῖς τὸς διαβεβαιούμε διτι δὲν εἶναι αὐτοὶ ἀλλὰ ἡ . . . σκιές των

Ἡ ἀπαγορευτικὴ διαταγὴ γιὰ τὰ μπαίν-μπίτξ ἔχει ἀνασιτατώσει τοὺς νεαροὺς ἐρωτιδεῖς.

Οἱ κακόμοιροι ἀναγκάζονται νὰ τραβοῦν μακρυὰ γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ θέλητρα τῆς θάλασσας.

Ἀλλὰ και τῆς γυναικειᾶς κατασκευῆς ἀκόμη τὴν ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ ἀπολαύσουν ἀλλοῦ πουθενὰ παρ' ὅλη τὴ γύμνια ποῦ τελευτάια ἐπικρατεῖ.

Ἡ ξεκάλλιστος συμπολιτεῖδες καθημερινῶς ἀδξάνονται και πληθένονται.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα μέτρο ὑποστηρίξεως ὄχι βέβαια τῆς ἐγχωροῦ εἰσομηχανίας ἀλλὰ τῆς . . . φυσικῆς τοιχύτης.

Μεγάλῃ εἶναι ἡ συγκίνηση ποῦ διέρχονται οἱ φίλαθλοὶ μας τῆς μέρες αὐτῆς.

Τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸν πλουτισμὸν τῶν ὀμάδων τῆς πόλεως μας ἐκ ποδοσφαιριστῶν Ἀθηναϊκῆς και Πειρικῆς Παραγωγῆς.

Οἱ ὁποῖοι ἤλθαν νὰ διεξαγάγουν και νὰ κερδίσουν τὸ Χανιώτικο Πρωτάθλημα ἀντὶ τῶν Χανιώτων ποδοσφαιριστῶν.

Και ὕστερα ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ λένε διτι γίνεται Χανιώτικο Πρωτάθλημα. "Ἀφεριμ.

« Πιχρασασιδεὺς »

"Ἴνα ἔχεις φίλον δέον νὰ εἶσε φίλος.

"Ἐμπεσον

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Μοῦ πήρες κλέφτρα τὴν καρδιά χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσης
χαλάλι σοῦ τὴ κἀνω γώ, τὴ κλέφτρα σὰν μ' ἀφήσης.

Μά ἦτον ἀποὺ τὸ θεὸ γιὰ νὰ ξεχωριστοῦμε
λιγάκι ν' ἀλαφρώσωμε και νὰ ξεχωριστοῦμε.

Μάθια γλυκά, στόμα μικρὸ, πρ' ὄσωπο ζαχαρένιο
ξανθὰ μαλλιὰ στὴν κεφαλή, κορμί ογουραφισμένο.

Μάθια και φρύδια παίζουσε μὰ σὰ δὲ γγίξη
κορμί δὲν θεραπεύεται καρδιά δὲν πικρὴν' ἀέρα.

* * *

Σ ἐ λό γ ο ν

Γιὰ νὰ διαβάξουσε και ν' ἀορέσης
πρόπει νὰ γράφης ἔργα μὲ οὐσία.
Πλὴν, ἐὰν θέλης νὰ προσοδέσης,
μὴ' κάμης ἄλλο παρὰ νὰ σπεύγης
νὰ σὲ διαβάξουσε στὴν ἐκκλησία.

Στανῶς

* * *

Στὸ κρηεῖτε

Τὸ καρτεῖο εἰς τὸ δρόμο
εἶνε ἄγγελος και κοῦκλα
ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπῆτι
εἶνε δαίμονας, πανοῦκλα.

E. KOB.

— Ἀἴ, τί κάνεις αὐτοῦ ;

— Συγγνώμην μάρομπα. . . βόηκα τὸ κλειδί
στὴν πόρτα και κυττάξω νὰ κλειδώσω μὴν σὰς
κλέψουν . . .

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

— Έλα, μπρέ, νά μου κάνης κουβέντα νά μὴ νυστάξω νά σιάξω μιὰ σηκωματὲ καρπὸ νά τότε πάω στὸ μύλο κι' ἐξεζυμωθήκαμε κιά-
λας

— Πιὸς εἶναι Μυλωνᾶ;

— Δὲν κατέω μὰ λώμπης μπαίν' ἀπόψε ἢ συμπεθέρα μου ἢ κονέσσα. Ἄπῃ κι' ἐσυμπεθεριάσαμε δὲν πάω σ' ἄλλο μυλωνᾶ, ντὰ ἓνα ζυμωτὸ ἀλέθουμε τὸ μῆνα καὶ χαρᾶς τὴν ἀναβάσταξ; ἀποὺ θὰ κάμουμε ὅποι ν κι' ἀνὲ πάρη τὰ ξάγια. Μὰ εἶπε μου κανεῖς, ὄξω καὶ νά παράκουσα, πὼς κούβουε τὸ νερό στὴ ἠήιους καὶ δὲν περισεύγει νά μπῆ σὺνλιὰ στὴ μυλό-
στερνᾶ.

— Ντὰ σὶ ἀπάνω αὐλάκι πάει;

— Πρέπει μαθῶς. Μὰ ντὰ κι' ὅπου νά χαί-
νη ὁ μύλος δὲ γυρίζει. Ὠροτ ἀλήθεια κι' ὡς ταχυιά πρέπει νά γλακοῦμε στὸ Κακοδίκι, ὡς θὰ ξεζυμωθοῦμε, γιατί τάξε εἰμαστονὲ κακὴ πατούλια καὶ δὲν κάνομε νά μάσει λειψῆ μιὰν ὥρα τὸ παξιμάδι ἀποὺ τὴν κοφινίδα. Καὶ νά πῆς πὼς θὰ τ' ἀλέσης ἀποὺ ντὰ ἐδὰ μπαγιατεύει νά μὴν εἶμαι καὶ τ' ἐλευρι καὶ φεύγει ἢ δύνάμην των καὶ δὲν κάνει καλὸ ψωμί, δὲν εἶε νοστιμάδα μπρέ, αἰ;

— Δὲν κατέω, μὰ. Ἐτσὰ πῆγα κι' ἐγὼ ν' ἀλέσω δυὸ—τρία ζυμωτὰ ἐπροχθὲς ἀισύτονε τοῦ Μυλωνοῦς τοῦ ξαδέρφης μου τὶ —γι— ἀ-
ράδα, μὰ θε' μου συγχώρησέ μου τάξε, μὰ ἐγὼ θὰ βουλήσω καὶ θὰ πάω στὸν πάτο τοῦ σακουῆς ἢ κακομοίρα. Γιὰ νά δῆς μπρέ, ἢ μιὰ σακουκὲ ἦτονε 49 ὀκάδες πασιρικὸ, δίχως τὴν ἀντάρα καὶ πάω' τονε καὶ κάνεις ἓνα μερό-
νυχτο στὸ μύλο κι' ἄστο δὰ ἀποὺ μοῦκαμε χει-
μυλίδι, κι' ἦτονε ψιλομύγαδο, δὲν ἦτονε νά πῆς χοντρός καρπος, παρὰ τὸ ζυγιάζ' ὁ γέρος μου γιὰ τὸ χάζ', γιατί ποτὲ μας δὲν ἐξαναζυ-
γιάσαμε τ' ἄλεσμα, καὶ βρίσκειται διάλε τᾶλλο κου' ἢ παρὰ σαράντη ὀκάδες παρὰ μιοῦ καὶ πέρνουε ἀπὸ δεκαπέντε ἓνα. Ἰντὰ διάλο, δὲν εἶπαμε πρᾶμμα παρὰ στὴν ἄλλη ἀράδα τοῦ ξαναπάω μιὰ σακουκὲ 35 ὀκάδες χαρούπη καὶ λῆωτοση νά μοῦ τ' ἀλέση καλά. Σὰν τὸ πῆραμε λῆω τοῦ Γερωντῆ.

— Γιὰ ξαναζυγιατέ το, μπρέ, νά δοῦμε εἶναι σωστὸ; Ἐκεῖ τ' ὄνε μπιλέμου κι' ἢ Κοκόλαινα κι' ἐβγῆ ε ξερὲς τριάντα ὀκάδες. Ἐπῆδηξεν ὁ γέρος κι' εἶνε δίοκηο τάκε καὶ ψαλ-
λέν τῆς δι. σέρνει ἢ παρασύρα καὶ θωρῶτηνε ἀργά—ἀργά στὴν Τσακίστρα κι' εἶπά τῆ το.

— Γιὰ τὸ Θεὸ, ξαδέρφη, καὶ πὼς ἐβγῆκε ζύγκηκο δυὸ φορές τ' ἄλεσμά μας;

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὸ ξέρω μέσα στὴν καρδιά σου
Γιὰ μένα ἀγάπη πὼς κρατεῖς
Εἶμαι γιὰ σένα ὁ πιραμμένος
Κι' εἶμαι ὁ φτωχὸς ὁ Ποιητῆς
Κι' εἶμαι γιὰ σὲ τὸ Πένθος μόνο
Κι' εἶμαι τὸ νέφος ποῦ περνᾶ
Καὶ πάει καὶ πάει νά χύσῃ κάπου
Τὰ δάκρυά του τὰ στερνᾶ! . .
Μοῦ φθάνει τόσο τόσο ἄς μείνη
Παρηγοριά σ' ἔναν καιρὸ
Ποῦ μοῦ φωνάζουνε τὰ θυόσου μάτια
Τὸ Πέρασμα μου τὸ σκιερὸ! . .

Μαραμμένη ψυχὴ

Χανιὰ

Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Ἐνας ἀμελῆς μαθητῆς, ἔγραφε πρὸς τὸν πατέρα του:

«Σεβαστὲ μου μπαμπάκα. Χτὲς ἔκαμα τὰς ἐξετάσεις μου καὶ τὸσον ἠδύχαρηστῆθησαν οἱ καθηγηταὶ μου ὥστε μὲ πρεκάλεσαν νά τὰς ἐπαναλάβω τὸν Σεπτέμβριον . . .

Ἄλλο πλοῦτος κάμνει τὸν ἄνθρωπον τρυφη-
λόν, καὶ ἢ πενία μὲ τὰς λύπας τῆς ἀναίσχυν
τον.

Πλάτων

Ἄλλο ἀποκτᾶ κανεῖς εὐσυνείδητα τὸ ἀποκτᾶ
γιὰ πάντα.

Προομιὰ

Ἄλλο τὴν ἀλήθειαν καταισχύνεις τὸν δι:ί
βολον.

Σοφοκλῆς

— Κακὸ καὶ κακὸ ντόπαθα νά πῆς πὼς θὰ
καταδεχῶ νά σοῦ βαροζυγιάσω τὸ ἄλεσμά σου
γιὰ νά ξεψοφήσω.

— Μὰ καὶ στόνα καὶ στᾶλλο ἔλειπε παρα-
πάνω ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες, Ἰντὰ καλὴ ὥρα γίνεται;
Μήμπα νάθελε χαρὰ ὁ μύλος γῆ. ἐχάρεξες
τονε κι' ὕστερα ἔβαλες τὸ δικὸ μας γῆ ἢ κο-
φινίδα εἶναι ἰρυπητῆ . . .

— Δ.άλε τὸ δῶρος ἀπ' ὅτι λείεις μόνο καμ-
μιὰ φορὰ φεύγει ὁ γῦρος τοῦ στρώσης καὶ
πάει μερικὸς καρπὸς στὸ ρυάκι. μὰ δὲν πιστεύω
ὄξω νά τὸ ζηγιάσανε κι' οἱ ποντοκοί . .

Ἄλεστικά ξαλεστικά τοῦ Μυλωνᾶ ν' ἢ
πῆττα! Διάλε τὸ ψῶμα.

Ἄλλο Θεὸς κι' ἢ ψυχὴν τωνε, ἀποὺ δὲν μπο-
ρῶ νά πῶ ἄλλο.

Ἀσουλούδα

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κανείς δέν μπορεί νά τό καταλάβη μόνο αὐτή νοιώθει, δαθεία, τήναίτιο, καί μιὰ τόσο ἰσχυρῶ νοιστή θύμιση, τῆς σκηνῆς μέ τό Γιώργο. "Ω! γιατί νά τοῦ φερθῆ ἔτσι; Γιατί νά θυσιάσῃ τὰ ὄνειρα τῆς καρδιάς τῆς μπρός στό βράχο τῆς ποταπῆς ὑπερηφανίας. . . "Ω σκληρῆ ἰδέα πόσες καρδιές ἔχεις βουτήξῃ στό πέλαγο τῆς μαύρης δυστυχίας. * * * *

Τ' ἀχνόφανο φεγγάρι, δλόγιομο, αἰθερό λαμνε στά πλατεια ρίχνοντας τῆς ἀργυρῆς ἀχτίδες του στό μικρό χωριό. Κάτω στά πλατάνια μιὰ σκιὰ περπατοῦσε ἰσχυρῶ βουτηγμένη σ' ἀτέλεω: ἠρεμασμέ. Είναι ὁ Γιώργος μονάχος; δηματίζει ἀκίμη μέ τήν πικρῆ μελαγχολία στήν καρδιά. Ἡ τρομερῆ σκηνή τ'ν ἔχει καταβάλλει τόσο ποῦ μόλις μπορεί νά σταθῇ στά πόδια του.

Τῆς πρώτες μέρες ἡ συγκίνησή του ἦταν τόσο μεγάλη ποῦ λίγο ἔλειψε νά τοῦ φέρῃ τό τέλος; μὰ ἡ μέρε, διάβιαιαν καί σιγά σιγά ὁ χρόνος ἔριχνε τό πρώτο δάλαμο τῆς παρηγορίας του, στή σπαραγμένη του καρδιά. Ἄλλά γιατί ζυγώνει τόσο εὐκόλα, στό θύμημα μιᾶς γλυκειᾶς μορφῆς;

Θαρρεῖς πῶς μπορεί κανείς νά ξεχάσῃ εὐκόλα μιὰ φωτιά ποῦ ἀνάβει τόσο εὐκόλα;

Πέρνει τό βιολλί στό χέρια καί προσπαθεῖ νά πνίξῃ τοῦς λυγμοῦς του μέσα στοῦ βιολλιστῆ τήν τέχνη; μὰ τοῦ κάκου! τόσο περισσότερο ἀναλυγώνει ἡ καρδιά του στοῦς μελαγχολικοῦς φθόγγους του. Τό ρίχνει μακρῶ, τῆ ξάγκρισμα τοῦ πόνου του καί ἀφιερώνει τίς ὥρε, μέσα στό ἀδιάκκο βάδισμα, τῆς ἀτέλειωτης, μελαγχολικῆς μονοτονίας του. Κι' ἔτσι ἀργοκυλοῦν οἱ μέρες του, ἔρμιες καί σκότεινες καί βυθίζου τήν ψυχῆ του στό ἀτελεύτιο μαρτύριο κι' ἡ ζωῆ του διαβαίνει στέν ἀγκάθινο δρόμο τῶν δύστυχων ὑπάρξεων. Μὰ γιατί, νά παρασυρθῇ τόσο καί νά ἐξωτερικεύσῃ τό αἰσθημά του;

"Ω! πόσο ὑπέφερε ὁ δυστυχῆς! πόσες φορές μέχρι σήμερα, δέν κάθησε μονάχος, μέσα στό δωματιάκι του καί βγάζοντας μιὰ μικρούλα παιδικῆ φωτογραφιούλα, δέν ξεσπασε σέ κλάμα ἀναπολόνας τήν περασμένη ἀμέριμη ζωῆ του. Τότε, ποῦ παιδάκι ἀκόμη, μέ δίχως

σκέψεις μέ δίχως στενωόρειες, περνῶσε εὐτοχρημένα, μέ μόνο του ἔρωτα στό βιολλί. Πόσες φορές αὐτή ἡ φωτογραφία δέν τοῦ χάρισε στιγμές εὐτυχημένες. Καί ξαναζοῦσε στήν ἐποχή ἐκείνη τῶν ἀθῶων ὀνείρων. Μὰ ἡ πραγματικότητα, ἡ ἀμελήκτος ξαναγυροῦσε καί τίς στιγμές του τίς εὐτυχημένες, τίς ἀπόκλειε σάν πρόσκαιρο ὄνειρο καί τὸν βόθιζε στά μαύρα πέλαγα τοῦ σήμερα. . .

Θλιμένος ξαναπῆρε τό μονοπάτι, ποῦ τὸν ἔφερε στό σπίτι του. Ρίχτηκε αἶονα σέ μιὰ καρτέλα καί βυθίστηκε σέ σκέψεις; τό κεφάλι του ἔκκιγε κι' εἶχε δύνατο πυρετό. Ἔπρεσε στό κρεβάτι, ντυμένος ὄπως ἦταν. Μὰ τῆ μαρτυρικῆ νύχτα πέρασε; ἕνας θεός τό ξέρει! Τέλος, τήν αὐγή ἦταν γαληνεμένος κάπως σηκώθηκε κι' ἔκανε μιὰ βόλτα στήν ἐξοχή. Τό πρωῖν, κρυερό, ἀεράκι τόνωσε κάπως τὰ ταραγμένα του νεῦρα καί στήν ψυχῆ του ἀρχισε ν' ἀπλώνεται ἡ γαλήνη τῆς φύσης, ποῦ εὐργετικά στάλαζε, στό εἶναι του, τό δάλαμο τῆς. "Ω! τί ἔρατα ποῦ ἦταν; πάνω στά δένδρα τὰ ποῦ ἀψιθυρίζου τὸν ὕμνο τους, στά θαμπόφωτα τῆς ἐρχομενης μέρας; τριγύρω, τ' ἀγριολούλουδα, μυριόχρωμα, ἀπαλοδέρνου μυρορατισμένα στό φύσημα τοῦ μπάτη; πέρα, στά μακρῶνά δάθεια τῆς ἀνατολῆς, ἕνα θαμπόροδοάφτισμα ξανοίξετε καί σέ λίγο οἱ χρυσαχτινες τοῦ ἡλιου φωτολούζου τὸ μονότονο τοπεῖο καί τῆ φαντάζου ὑπερθέρο, παραδείσηνο! ! ! !

Σέ λίγο βρῆσκαται στό πλατάνια καί τότε ἡ ψυχῆ του λυγώνει στό δάθεια τῶν ἀναμνήσεων καί ἀναδραφτίζεται στό χρυσοῦρο τῆς λήθης. "Ω! γλυκειά ἐποχή! πόσες φορές στήν κατατρεμένη ὑπαρξῆ μου στάλαζες τό δάλαμο τῆς ἀνάμνησης σου! πόσες φορές ἔζησα στό κορυφωμα τῆς εὐτυχίας, μέσα στό ἀθῶ σου ὄνειρα! "Ω! σῶσε ἀφοῦ αὐτό εἶναι; τό πεπρωμένο σου; μὰ κράτα τοῦλάχιστο, τ' ὄνειρό σου νοσταλγικό, γιά νά ξεδιώχνης τό μόλυσμα του σήμερα ἀπ' τήν κουραομένη ψυχῆ μου!

Ὁ ἡλιος ὑψώνεται; κατεβαίνει μέ χαρά, μὰ δσο πλησιάζει στό χωριό, τόσο ἡ καρδιά του σφιγγετο ἀπό παράδοξο συναίσθημα τί νά τοῦ συμβῇ τάχα. διν περνᾷ λίγη ὥρα καί νά ἡ πνοή του κόβεται καί τὰ ποδια του λυγίζου. Μπροστά του, προβάλλει; τό θεῖο

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Η δλοπέταχτες ματιές της ὠμορφῆς δουλίτσας, ριχνόντουσαν σάν ἀστραπή γάνω στο δόλιο ὑποδεκανέα, καί τὸν ἔβλεπεν νὰ λειψανιάζη καί νὰ νοιώθῃ πίντα ἕνα ἀτέλειωτο καρδιοχτύπι . . .

Ἐνα ἀπογευματάκι πού πήρε τὸ δρόμο ἐκείνον τῆς γιαβουκλῶς του γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της ἔνοιωσε μιὰ πικρὰ πικρὰ στο κορμί του ὅταν τὴν εἶδε ξαφνικὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα καί νὰ προχωρῇ κατ' ἐπάνω του.

— Ἄχ, Παναγία μου . . . εἶπε ἀπὸ μέσα του, δοήθη καί σὺ στήν ἐπιχείρησή . . .

Ἡ γρήγορες ματιές της, πέφτανε σάν κελύφες τῆς νυχτερινῆς καί ἀτέλειωτες λάμψεις

δραμα τῆς κόρης! Εἶναι μὲ τοὺς φίλους της πλάει στ' ὀδύνηστο λειβάδι καί συνάζουν ἀγριολούλουδα κρατᾶ στὸ χέρι μικρὰ πανέρι καί φοράει δόλοευκο φόρμα καί πάνω στὸ κεφάλι, φέρνει μὲ χάρι, δόλοευκο ἐπίσης παναμά, πού τὴν φαντάζει, σάν μιὰ ζωντανὴ μαργαρίτα. Εἶναι γελαγχολικὰ μὲ γλυκεῖα χλωμάτ' α χαμένη στὸ πρόσωπο καί στὰ μεγάλα δόλοευρα μάτια ζωγραφίζεται μιὰ ἀπαγοήτεψη. Κόβει ἀγριολούλουδα καί μιὰ τόσο στέκεται καί τὰ ξεφυλλίζει, καί τότε ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο διαγράφεται στὰ χεῖλη, καί τότε μένει σιωπηλὴ καί ρίχνει μικρὰ τὸ μῆσο τους καί ὅταν φτερουγίζει, σὰ χρυσοφτέρη πεταλούδα σὲ ἄλλα, ξακλουθώντας τὸ παιχνίδι.

Στέκεται κα ἀπληκτος καί τὴν κυτᾶζει, μὲ μάτια διάπλατα νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καί νὰ γόνατὰ του νὰ λυγίζουν, θέλει νὰ φύγῃ μὰ δὲν μπορεῖ καί ξακλουθεῖ νὰ μὲν ἀκίνητος, ἀδουλος ἀτενίζοντας, γοητευτικὰ τὴν γλυκεῖα κόρη, πού ἔνοιωσθη παιχνιδίζει μὲ τὸ ξεφύλισμα τῶν λουλουδιῶν. Μένει ὦρα ἔτσι καί ὁ νοῦς του παταεῖ στὰ περασμένα π' ἀναλογώνουν τὴν καρδιά του. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ τελευταία σκηνή, ξεπερνᾶ στὸ νοῦ μου μὲ τὴν πιὸ τραγικὴ παραστατικότητά Δὲ ἀντέχει ἄλλο ἀφήνει σπαραχτικὴ κραυγὴ καί γέρνει στὸ χῶμα ἀναίσθητος

(* Ἀ κ ο λ ο υ θ ε ῖ)

τοῦ χαιμῶνα πού φωτίζεν διαρκῶς τὴ γῆ, καί παγώνουν τῆς ψυχῆς τῆς καί τῆς κρύβει μέσο στὶς τρύπες τους.

Ἔτσι ἔμοιαζε κι' αὐτὸς μ' ἐκείνη, καί σάν πρόβλεπε τὸ πέρασμα της ἀπὸ ἐνᾶ του, σκέφτηκε νὰ τῆς μιλήσῃ καί κατὰ τῆς πῆ. Ἄλλ' ὅταν ἐκείνη πλησίασε, καί πιὸ πολὺ ἐπίτηδε ἀπὸ κοντὰ του, τὰ χεῖλη του σφραγίστην ἀν' ἡ φωνὴ του χάθηκε μαζί μὲ τὸ πνίξιμο τῆς ἀναπνοῆς του, καί μιὰ ξαφνικὴ τρομούλα δὲν τὴν ἔβλεπε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

Δὲν κατῶρθωσε τέλος νὰ δγάλη μιὰ λέξη ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καί θέλοντας κάπως νὰ τῆς φερθῇ γιὰ νὰ νοιώσῃ κι' αὐτὴ τὸν πόνο του, ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὴν πολύτιμη εὐκαιρία, νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καί νὰ χαιρετίσῃ στρατιωτικὰ.

Ἐκείνη πήρε μὲ τὴν κλεῦτικη ματιὰ της τὸ χαιρετισμὸ, καί γίνθηκε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν τροπὴ τῆς, χαμηλώνοντας τὰ μάτια της προσπέρασε μὲ χωρὶς κορμιὰ ἀπάντησι.

Ἐκεῖνος στάθηκε στὴ θέσι του καί στρέφοντας τὸ κεφάλι του πρὸς αὐτὴ, παρηκολούθει ὅλας τῆς; τὰς κινήσεις προφέρωντας στὰ χεῖλη του μὲ νόμοιο παράπνο: Ἦ ἄ φ ι λ ὶ τ ῆ μ η π ο ῦ ε ἰ ν ε ! . . . ἔν μπόρσε καί εἶναι νὰ βγάλη ἀπὸ μέσα της οὔτε μιὰ λέξη γιὰ νὰ μ' ἀπάντησῃ . . . ἔτσι θὰ κάνουμε χωρὶς ; . . νόμιζα πὼς ἤμου ἔγὼ ντροπαλὸς, ἀλλ' ἔσσε πιὸ χειρότερη ἀπὸ μὲν . . . ἄχ ! τοῦτο τὸ τίς τὰ ἔν εἰνε ὑποφερτὸ . .

Πῆρε μιὰ βιθειὰ ἀναπνοῆς—ὅταν χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του γιὰ τὴν ἐκείνη ἄλλο σοκᾶκι, —καί ξηκολούθησε τὸ δρόμο του, ὄνειροπολώντας τὴν . . .

* *

Ξαφνίστηκα κι' ἐγὼ μιὰ μέρα πού τὸν εἶδα ἀλλασμένον μὲ τὴν λινοστολή του. Πού τὴν εἶχε βρῆ, δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ κανέναν συνάδελφόν του. Τόσο ὦραία τοῦ πήγαίνε, καί τόσο καλὰ τοῦ ἔμοιαζε, ὥστε ἀλλοτίεψε κι' ἐγὼν πραγματικὰ ζηλευτὸς. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ περνᾶ τὸ σοκᾶκι ἐκεῖνο, καί ὅταν πλησίαζε τὸ σπίτι τῆς γιαβουκλῶς του, ἔρχισε νὰ σιγοτραγουθεῖ πάντως φοβισμένα.

«Τί, τί, τί, τί, τί, τί, κικιτικιτά, καν' ή καρδιά μου σάν σέ βλέπω, νά διάβ»

Κόπηκε. 'Η φλογερή και πεταχτή ματιά της πάνω απ' τὸ παράθυρο τοῦ τῶσους χάνοντας μονομιᾶς τὴν ὄψη του· και ὅταν προσπέρασε και ξεμυκρύνθηκε λιγάκι συνήρθη :

— Τι κούτσος πού εἶμαι! Συλλογίστηκε· γιὰ ἕνα δουλικὸ νά χάνω τέλεια τὸ θάρρος μου . . . ποιὸς, νά τ' ἀκούσῃ και νά μὴν μὲ μουτζώσῃ . . . ποιὸς, ἐγὼ ὁ κύρ' ὀποδεκανέας! Ἐγὼ νικητὴς πού πέρασα τόσες και τόσες μπόρες στὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμο μέσα σὲ τόσες μάχες! Δὲν ἔγινα ἐκεῖ δειλὸς, παρὰ γίνηκα σ' ἕνα ἔρωτικό κύτταμα μιανῆς δουλίτσας! "Αὐτὸ διάολο διαολοθύληκο! περιμένε και θά δῆς τί θά γίνῃ απ' ἐδῶ και πέρα πρέπει νά τὴν συναντήσω, νά τὴν σταματήσω, νά τὴν διατάξω νά σταθῇ προσοχή μπρὸς στὸ βυθμόφορο, και νά χαιρετήσῃ ὅπως χαιρετοῦν οἱ στρατιωτικοί, και και νά τῆς πῶ πολλά πολλά

* *

Μιὰ μέρα πού τέλειωσε νωρὶς απ' τὴν ὑπηρεσία του, πήρε τὸ συνηθεισμένο ἐκεῖνο δρόμο και πήγαινε. Τῷ βαλε πείσιμα, και σάν ἔφτασε στὸ σπίτι της, ἀπεφάσισε και πήρε τὰ πέτρινα σκαλιὰ ἀπὸ τοῦ δυο δυο. Φθάνοντας στὴ πόρτα χτύπησε δυνατὰ χωρὶς νά τὸ νοιώθῃ, γιατί ἡ προσοχή του ὄλη ἦταν νύπτε νά τὴν ἀντικρύσῃ και τί νά τῆς πῇ.

"Ἐνα μικρὸ κρυτάλεμα ἄκουσε ψηλά στὸ παράθυρο και σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά. Ἀντίκρουσε ἐκεῖνη μὲ χαμένη ὄψη και κατακόκκινη. Χάθηκε μονομιᾶς τὸ κεφάλι της.

Χμ μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του, τί νόμιζες ὅτι εἶνε ὄλα ἐγὼ θά ἔχω τίς τρεμοβλές και τὰ καρδιοχτύπια ; πρέπει νά τὰ μοιραστοῦμε ἔλα λοιπὸν τώρα κάτω να δοῦμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυο μας θά εἶνε πιὸ ψύχραιμος

'Ακούστηκαν δῆματα ἀπὸ μέσα. Νέοι παλμοί, νέα καρδιοχτύπια Ἐαφνικὰ, ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ δόλο ὀποδεκανέας στάθηκε σάν ξύλο, χαιρετώντας κανονικὰ.

— Τι θέλεις; τοῦ εἶπεν.

— "Α! Συγγνώμην κύρ' λοχαγέ πέρασα τὸ σπίτι γιὰ κάποιον ἄλλον

"Ἦταν ὁ κύριος τῆς δουλίτσας πού ἔβαινε ἐκ συμπτώσεως.

* *

Μιὰ μέρα γίνηκε ἔξω φρενῶν πού τὴν εἶδε νά κρυφοκουβιντιάξῃ μ' ἕνα φαντάρο. Δὲν ἄργησε νά τὸν πλησιάσῃ και νά τοῦ ζητήσῃ ἔξη γήσεις. Ἐκεῖνος τὸν βεβαίωσε πῶς ἦταν ξαδέφφου του

— Τι βλακόμετρο πού εἶμαι συλλογίστηκε. Φορτώθηκα τὸν ἄνθρωπο χωρὶς αἰτία κι' ἀφορμὴ . . . γίνηκα ζηλιάρης χωρὶς νά εἶμαι. Τὴν ἔβαλα και στάθηκε προσοχή και μὲ χαιρετήσε πῶς ἤμουν τάχα ἀνώτερός του! . . . Τι φωροπεριφάνεια πέρνει κανεὶς φίλε μου στὸ στρατὸ ὅταν πέρνει καμμιά σαρδέλα . . . τοῦ φαίνεται πῶς κείνος εἶνε κι' ὄχι ἄλλος . . .

Στὶς 30 Ἰουλίου, πήρε τέλος αὐτὴ ἡ ἔρωτική κωμωδία.

'Ο φίλος φόρεσε ξανά τὴν λινოსτολή και παρουσιάστηκε σάν κομήτη· σὲ κείνο τὸ σκοκιάκι ὅταν ἄρχισε νά σουρουπώνῃ.

Τρεῖς μέρες τώρα δὲν τὴν εἶδε διόλου· και καμμιά φορὰ τοῦ ἔλεγα: αὐτὸ τὸ σκοκιάκι θά σοῦ τρώῃ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ἄρβυλα κάθε μὴνα ἀπὸ τίς στραῖτες πού κάνουν . . .

Τρεῖς ὀλόκληρες μέρες γύριζε σάν τρελλὸς. Τὴν εἶχε χάσει πιά. Πηγαινορχόνταν διαστεικὸς και ἰδρωκοποῦσε ἄσκοπα. Κι' ὅταν πήρε καλὰ νά βραδιάξῃ, πέρασε γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ ἀπ' ἐκεῖ διακρίνοντας λιγάκι τὸ κεφάλι της πάνω ψηλά στὸ παραθύρι.

— "Α . . . νάτην! . . . ἐπρόφερε μέσα στὰ δόντια του· τώρα θά κάμω κι' ἐγὼ τὸ καπρίτσιο μου . . . θά σὲ σάσω, ὅπως μ' ἔσκασες τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες . . .

Και πέρνωντας τὸ δρόμο του σοβρὰ σοβαρὰ δὲν σήκωσε κεφάλι· κι' ἔτσι προσπέρασε περιφρονώντας τὴν. Ἄλλ' ὅταν ἔφτασε στὸ τέρμα τοῦ δρόμου, μετάνιωσε και ἰσκέρτηκε νά γυρίσῃ πίσω, γιατί δὲν εὐρησκε ἄλλη καταλληλότερη εὐκαιρία γὰ νά τῆς μιλήσῃ. Ἴσως τὸ σκοτάδι νά τοῦς ὀόθηγε στὴ συνενόηση . . .

Πῆρε ξανά τὸ δρόμο και πήγαινε, ἔχοντας καρφωμένα τὰ μάτια στὸ παράθυρό της. Δὲν μπορούσε ὅμως νά τὴν διακρίνῃ γιατί εἶχε σκοτιδιάσει. Φθάνοντα κοντὰ ἄραξε μὲ μιὰ ματιὰ κλεψύτην τὸ κεφάλι της πού ἔγεργε λιγάκι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν και τὸν κρυφοκούττουσε. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ, πήρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά, και πρόφερε σιγανὰ :

— Ψίσσισσ . . .

Τίποτε. Καμμιά ἀπάντησις. Μόνον ἀντίκρουσε πάλι λίγες τὸ κεφάλι της νά γέρῃ πρὸς τὰ κάτω λαμβάνοντας κοιρὸκαί ἐπαναλαμβάνοντας: Ψίσσισσ . . .

— Νιὰ οὐ . . . ἀκούστηκε μὲ παράπονο τὸ νιανιούρσισμα τῆς γάτας.

Γελάστηκε. Ἦταν ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ! . .

Κεῖνη ἑμὲς ἡ ἀσπλαχνή εἶχε ἐξαφανιστῇ μαζί μὲ τὸν ἀντεραστὴ του πρὸς τριῶν ἡμερῶν, και τὸν εἶχε ἀφίσει . . . στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ

ΜΥΡΤΟΥΝΤΙΟΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

Ἐξυπνοκαυτελιῶδες

— Ἐχω ἀνάγκη νὰ δανισθῶ λίγα χρήματα.
— Εἶσε εὐτυχέστερος φίλε μου ἀπὸ μένα, γιατί ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ.

— Διόλου δὲν κόβει τὸ ξυράφιβρὲ Ταοία...
— Παράξενος εἶσε καυμένε. Ἐγὼ μ' αὐτὸ ἔκοψα τὸ πρωτὶ... δαδί! καὶ σὺ μοῦ λές πῶς δὲν κόβει!

— Ὅτι καὶ νὰ μοῦ πῆς γυναῖκα, ἀπὸ τὸνα αὐτὶ μοῦ μπαίνει κι' ἀπὸ τ, ἄλλο μοῦ βγαίνει.
— Αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον, γιατί δὲν ὑπάρχει καὶ τίποθ' ἐμῆσα στὸ κεφάλι σου νὰ σταματίσῃ.

— Τέτοιον ὦρα ἔρχεται καλονοικικύρη; εἶνε δύο ἀπὸ τὰ μισάνυχτα.

— Ποῦ ἂ πάω βρὲ γυναῖκα; ὅλα τὰ κερφενεῖα εἶνε κλειστά.

Συλλέκτης—Ἡρακλείου

Φιλολογική

Ἐνας φιλόλογος ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ λιγάκι κοτυτίσκος ἔγραψε μιὰ ἐπιστολὴ σ' ἕνα φίλου του καὶ πρὶν τὴν σφραγίσῃ προσέθεσε τὸ ἑξῆς ὑστερόγραφον:

— «Νὰ μὲ συγχωρῆς φίλε μου ποῦ δὲν ἔβαλα γραμματόσημο στὴν ἐπιστολὴ. Σ' ὀρκίζομαι πῶς τὸ ἔξεχασα ὅλος διόλου, καὶ τὸ θυμήθηκα ὅταν τὴν ἔρριξα στὸ κιβώτιον».

Ἀθῆναι (ἐκ τῆς συλλογῆς μου)

Λέτσα Χ.

Ἐξάλειψις κηλίδων οἴνου

Ἄνχιθῆ εἶνος ἐπὶ λινοῦ ὑφάσματος ἀρκεῖ νὰ ἐπιθέσωμεν ἀλάτι, ἐνόσω ἡ κηλίδες εἶνε νωπές. Ἄν ὁμως ἡ κηλίδες εἶνε παλαιῆς τότε θέτομεν τὸ κηλιδοθὲν μέρος ἐντὸ βράζοντος ἐπιπυρὸς γάλακτος καὶ ἀμέσως ἡ κηλίδες ἐξαλειφονται.

Πάτριαι

A.A.ΠΟΡ.

Ἡ ἡλικία τῶν δένδρων

Ἡ Πτελέα ζῆ 335 χρόνια, ὁ Κισσός 450, ὁ Σφένδαμος 516, ἡ πορτοκαλία 630, ἡ Κυπάρισσος 800, ἡ Κάνα 900, ὁ Πλάτανος 1000, ἡ Φιλύρα 1,100, ἡ Πεύκη 1200, ἡ δρυς 1500 καὶ ὁ Κέδρος 2,000.

Χανιωτάκι

Ἐνύψαλα...

Ἀπόψε ἀλήθεια δίχως ἀναβολή... Ναὶ! ἀπόψε θὰ τὰ ἐξαφανίσω... Πρέπει... Εἶναι συμφέρον μου. Ὅπως ἀκριβῶς συμφέρον εἶναι στὸ φοιτᾶ νὰ καταστρέφῃ τὰ σώματα ἐγκλήματος ποῦ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μποροῦν νὰ τὸν προδώσουν...

Ἀπαράλλακτα κι' ἐγὼ ὅσο τάχω αὐτὰ τὰ πράγματα τόσο κι' ὑποφέρω... Αὐτὸς ποῦ τὸ γράψω δὲν τὸ θέλει πίσω...

Φοβᾶται λέει νὰ τ' ἀντικρύσῃ... Τὶ νὰ σημαίνει ἄραγε αὐτὸ; Δίχως ἄλλο πῶς ἦταν ψεύτικο κι' ἔχει τύψεις ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐγκλήματός του... Ναὶ! εἶσι εἶναι...

Πῶς τὰ μισῶ γιατί... τ' ἀγαπᾶ. Ναὶ! Θεέ μου! Μοῦ κοιτάστρεψαν τὴ ζωὴ μου μὰ τὸ θεωρῶ σὰν κατὰ ἀπὸ τὸ εἶναι μου, σὰν κι' αὐτὰ νὰ ὑπόπρωαν μαζί μου... κι' ἄς ἦταν αὐτὰ ἡ αἰτία τοῦ πόνου μου.

Ὡς τόσο πρέπει νὰ τὰ ἐξαφανίσω... Θὰ τὰ εἶξω ὅλα στὴ φωτιά... Ὅλα μαζί ἢ ἕνα— ἕνα; Καλύτερα ἕνα— ἕνα,

Τὸ πρῶτον κήκε με μᾶς ἡ φλόγα λές κι' ἐγλυκαινόταν κατατρώγοντάς το... Βέβαια εἶχε τόσο γλυκεῖες λέξεις τόσα γλυκὰ ὄνειρα ποῦ μποροῦσαν μὲ τὴ γλύκα τους αὐτὴ νὰ σὲ μαγέψουν καὶ νὰ σὲ κάψουν... ὅπως ἀκριβῶς κήκε κι' αὐτό.

Τὸ δεύτερο ἀγοκαίγεται... Νάτο... Ἡ φλόγα τὸ περιτύλιξε ὅλο κι' ἀφοῦ τοῦ ἀφαίρεσε τὸ χροῶμα του ἔδωκε μιὰ κάποιαν ζωηρότητα στὰ γραμμάτα ὑστερα τὰ ξεθώριασε κι' αὐτὰ... Σὲ λίγο ἕνα κομμάτι μαθρο σὰν χαρτὶ ἢ σὰν φύλλο ἦταν στὴ θέση τοῦ γραμμάτου. Τὸ τρίτο... Ἄ! μὰ ὅχι θὰ τὰ εἶξω τώρα ὅλα μαζί μὲ τ' ἄλλα... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω στὸ καθένα ξεχωριστά... Εἶνε πολλὰ... πακέττο ἀρκετὰ χονδρὸ... Δὲν τὰ περνᾶ ἡ φλόγα... Μὰ τί ἔκαμα Θεέ μου; Εἶνε καὶ μιὰ φωτογραφία μῆσα... Ὅχι, ὄχι αὐτὴν τὴν θέλω... Δὲν μπορῶ... Μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸ... Ὁ! ἡ φλόγα δυνάμωσε... Πῶς θὰ τὰ βγάλω τώρα; Θεέ μου δὲν ἦταν καλύτερα νὰ εἶξω τὸ κουφάρι τοῦ κορμιοῦ μου μέσα στὴ φωτιά παρ' αὐτὰ; Τί ἔκανα; Κατάστρεψα τὸ γλυκὺ δηλητήριο τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μου ποῦ μ' αὐτὸ ζοῦσα...

Μαρίκα Ν. Τζερᾶκη

Λεχαινίται!

ὑποστηρίξατε τὴν

ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΤΟΠΟ! ΤΟΠΟ

ΜΗ ΛΕΣ...

Μη λες «θὰ φύγη: καὶ θὰ πᾶς μακριὰ θὰ μὲ
 καὶ σ' ἄλλης ἀγκυλιά, ἄλλα φιλιὰ ^(ξεχάσης) γλυκὰ θὰ
 στή πίκρα μου τοῦ χωρισμοῦ ποτὲ ^(δρῆ) δὲ θὰ μὲ
 γιὰ τὴν ἀλήθεια, σὰν γυρίσω, τότε θὰ πεισθῆς.
 (φ' ἄρης)

Φιλιὰ 'πὸ τὰ δικὰ σου πιὸ γλυκὰ ποῦ νάβρω
 ἄλλα ;
 καὶ χάδια τρυφερά κι' ἄλτ.θ.νὰ ποῦ νάβρω ἄλλο;
 πολῦτιμα πετράδια καὶ γλαυκὰ μάτια μεγάλα
 δὲν βρίσκονται: σέ καθ' ἀκρογιαλιά κάθε γιαιλοῦ.
 Ἡράκλειον Ε. Γεωργίου

Μικρὰ τραγούδια

Ἦταν σχεδὸν μισὸς χρόνος περσιμένος, ποῦ
 ἡ ὡμορφὴ ἀτοικὸς τοῦ χαμηλοῦ ἔσπρου σπι-
 τιοῦ δὲν φαινόταν κουθενά.

Τὶ ἐγινόταν ; Κανείς δὲν ἤξερε ἄλλ' οὔτε
 κι' ἤθελε ἀπάντη, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς συνοι-
 κίας τὴν ἀποφεύγουν γιὰτὶ εἶνε μιὰ ἀμαρτωλή.
 καὶ φεύγουν, φεύγουν μακριὰ.

Τὸ ἄσπρο σπίτι εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς
 ποῦ μένει βουδὸ, σκοτεινὸ, κατάκλειστο. Κανέ-
 νι σπλαχνικὸ χέρι: δὲν ἔρχεται νὰ τ' ἀνοίξη.

Τὴν νύχτα μονάχα, ὅταν τὸ σκοτάδι ἔχει
 ξεπλώσει παντοῦ τὰ κατὰμαυρα κρέπια του,
 ἡ σιδερένια πόρτα ἀνοίγεται διστακτικὰ ἀπὸ
 κάποιο συμπονετικὸ χέρι: καὶ μιὰ σκιὰ προχω-
 ραί: ἀθόρυβα καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
 σπιτιοῦ.

* *

Στὸ πλούσιο κρ.ββάτι χωμένο μέσ' σὲ πο-
 λύτιμες νταντέλλες προβάλλει ἓνα ὠχρόλευκο κε-
 φάλι. Πλούσιαι κατὰμυρα μαλλιά ἔχουν λυθῆ
 ἀπένεστα σὲ τὸ ἄσπρο προκεφάλι καὶ δείχνουν
 πιὸ φανταχτερὸ τὸ χλόμισμα τῆς ἄρρωστης.

Τὸ μαθρο πέπλο ποῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο
 τῆς σκιᾶς σηκώνεται καὶ προβάλλει τὸ ρυτιδω-

μένο πρόσωπο μιᾶς γηραιᾶς κυρίας.

— Καλησπέρα παιδί μου, λέει ἡ γερόντισ-
 σα κι' ἀγιαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸ διάφανο κε-
 φάλι καὶ τὸ φιλεῖ.

— Μητέρα τι κάνεις ; μὴν πλησιάζεις ἔτσι
 κοντὰ . . . θὰ κολλήσης κι' ἔχεις κι' ἄλλα
 παιδιὰ . . . ξερόθηκε θαιειὰ καὶ κούφεια, σὰν ἀπὸ
 βάθος κάποιας σπηλιάς.

— Παιδί μου μὴν ξεσχίξης τὴν καρδιά μου,
 μὴν τὴν ματώνης. Δὲν εἶσαι μάννα σὺ γιὰ νὰ
 ξέρης τὸν μητρικὸ πόνο γιὰ αὐτὸ μὲ διώχνεις . . .
 Μανοῦλα μου . . . καὶ δεύτερος βῆχας τάραξε τὸ
 σκελετωμένο κορμάκι τῆς ἄρρωστης.

— Μητέρα μου, τί μεγάλη ποῦναι ἡ θυσία
 ποῦ κάνεις γιὰ μένα, τὸ παιδί αὐτὸ τὸ συρμένο
 στὴν ἀμαρτία . . . τὸ περιφρονημένο αὐτὸ κορ-
 μί . . . τὴν ξεγραμμένη αὐτὴ ὑπαρξί.

Ἔφτα ξὰ μάννα μου . . . τὸν ἀκολούθη-
 σα ἐκεῖνο τὸν κακοεργο, τὸ δολοφόνο τῆς χα-
 ρᾶς μῦ, τῆ, ἐδτυχίας μου, τῆς τιμῆς μου . . .
 Ἐκεῖνον ποῦ μ' ἔσυρε μέσα στὴ λάσπη γιὰ νὰ
 μ' ἐγκαταλείψῃ ὕστερα ἀπὸ λίγο καρὸ μέσῃ
 σ' αὐτὴ . . . καὶ σήμερα μανοῦλα μου πε-
 θαινῶ μόνη, δλόμονη περιφρονημένη ἀπὸ β-
 λους . . . Μάννα μου μὲ ἀναγνωρίζεις; Μάννα
 μου μὲ συγχωρεῖς τοῦλάχιστον, σὺ, ὅταν ὁ
 λὸς ὁ κόσμος μὲ καταδικάζει; Ὁ κόσμος . . .
 Ἄ! Ὁ κόσμος ὁ ψεύτης, ὁ ὑποκριτῆς ποῦ σοῦ
 πέρνει ὅλη σου τὴν ὡμορφιά, ὅλη σου τὴ δρο-
 σιὰ, γιὰ νὰ σὲ πετάξῃ, ὕστερα σὰν σκουπί-
 δι . . . Ὁ κόσμος !

Ἐνας βῆχας πιὸ δυνατὸς ἀντήχησε πένθη-
 μα στὸ δωμάτιο κι' ἓνα ζυλάκι κύλησε βάρφον-
 τας κόκκινες τῆς μεταξένιες δαντέλλες.

— Παιδί μου ! . . . ἐφώνησε σπαρακτικὰ
 ἡ μάννα καὶ κυλιστήκε δίπλα στὸ ζεστὸ αἷμα
 τῆς κόρης τῆς.

Τῆς κόρης τῆς καταφρονημένης, τῆς ἀμαρ-
 τωλῆς! Ἦτανε μάννα αὐτὴ! Ἦρθε ἐκεῖ νὰ συγ-
 χωρήσῃ τὸ παιδί τῆς, νὰ τοῦ γλυκάνῃ τῆς τελευ-
 ταῖες στιγμῆς, νὰ τοῦ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυα,
 νὰ τοῦ σφαλίσῃ τὰ μάτια . . .

Ἰεράπετρα Ὀλγα Ν. Γαρουφαλίου

ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΙ ΝΑ ΗΜΟΥΝΑ

Θάθελα νάμουν μαργαρίτα,
νά μαδάς τὰ φύλλα και νά λές:
μ' ἀγαπᾶ, δὲν μ' ἀγαπάει
κι' ὄχι, νά σοῦ λέω· νά κλαίς

Και μὲ τὸν πόνο τὸ δικό σου
νά παίζω πάντα νά γελῶ,
και σύ μὲ πεισμα νά μου λέγῃς:
εἶσαι κακὴ. ! δὲν σοῦ μιλῶ . . .

Θά μὲ πειᾶς μὲ μιὰ δειλία
μπροστά στα πόδια σου· μὰ γῶ,
Θά σέ κυτᾶζω λυπημένα,
και ὀλοένα θά σιγῶ.

. . . Συχώραμε· θά λές λελοῦδι,
κι' ἐγὼ μιὰ χάρι θά ζητῶ
στά στήθεα σου νά βρῶ τὸ μνῆμα
αἰώνια ν' ἀναπαυτῶ ! . . .

Χανιά **Μιέρη Α. Λιονάκη**

ΦΕΥΓΕΙ Η ΧΑΡΑ

"Αχ! ἐκεῖνη ἡ θαρκοῦλα
ποῦ ἀπαλά φεύγει, τρέχει
μὲ γοργὰ, λές, φτερὰ,
Μιὰ ἀσπροφόρα νυφοῦλα
στὴν ἀγκάλη της ἔχει
τὴν Παρθένα Χαρά

Τὴ χαρὰ . . . ποῦ σκερποῦσε
στὸ φτωχὸ μας σπιτάκι
ἀνθη, μῦρα, εὐτυχία,
Τὸ λουλοῦδι π' ἀνθοῦσε
στὸ γλυκό της χειλάκι
μὲ ἀγνὴ ὀμορφιά

"Αχ, τὸ πήρε, νά! πλέει
Μὲ πανί φουσκωμένο
πρὸς τὸ πέλαο γοργὰ
Και τὸ σπιτί μας κλαίει
Πονεμένο, θλιμμένο
καθὼς χάνεται ἀργά
Χανιά **Πην. Γεζνουδάκης**

Ἄντιο Περρασμένα

"Αλησμόνητα χρόνια ἀγάπης μὲ γλυκὰ ὄνειρα ποῦ ὁ ὕπνος τῆς νεανικῆς μου καρδιάς
οὐκ ἔπλισε γειὰ σας γιὰ πάντα!

Γλυκεῖα ἐλλείψα ποῦ νανούριζε, τὸν πόνο
μου κι' ἀνακούφιζε τὴν πικραμένη καρδιά
διὰ μου, φύγε πιά ἀπὸ κοντά μου ! Φύγε ! γιαι
στὴ θέση σου ἦθε ἡ σκληρὴ πραγματικότης,
και μόνον ἡ ἀνάμνησις θὰ μοῦ θυμίξῃ τὴν ἀ-
γάπη ἐκείνου ποῦ ἦτανε ἓνα ψεύτικο ὄνειρο
και τὸ ἔσβυσε τὸ μαῦρο χέρι τῆς εἰμαρμένης μου!

Φτωχὴ καρδιά ! Τώρα στα ξένα μόνη !
κρῦψε στα μαῦρα βέθη σου διτ ἀγάπης, διτ
ὄνειροπόλησε, θᾶψε σ' ἓναν ἀπέραντο τάφο
ὄλη τὴν ὑπαρξή σου και κοιμήσου γιὰ πάντα !

Και σύ ; ναί, ἐσὺ ποῦ βέθισες σ' ἓνα σκε-
τάδι ἀτέλειωτο ὄλη μου τὴ νεότητα, σύ ! ποῦ
μ' ἔκαμες νά νοιώσω τὴ χαρὰ και τὴ λύπη τῆς
ἀγάπης, σύ ! ποῦ μὲ βουκάμισες μὲ τὰ γλυκῶ-
τερα ὄνειρα μιᾶς ὄνειροφάντασις; ἀγάπης, σύ,
ποῦ μὲ ξύπνησες μὲ τὸν πικρότερο πόνο τῆς ἀ-
πάτης, ἔχασέ με ! Και διανέκουρασθῆ τὸ σῶμα
σου . . . και ἡ ψυχὴ σου ζητήσῃ τὴ δική μου,
τότε χύσε ἓνα δάκρυ μονάχα γιαι τὴ φεύγω και
δὲν θά σέ ξαναἰδῶ πιά ! . . .

Χανιά

Γαζέα

ΣΕ ΣΕΝΑ

"Όταν γυρίζῃ πίσω ἡ ματιὰ μου
στά περασμένα χρόνια τὰ παλιὰ μου
δίχως νά λάμπῃ μέσα τους ἐσύ,
ἡ μνήμη μου τὰ διώχνει, τὰ μισεῖ.

Χανιά

Ἰππότης Καλάφρας

Ἄουθους νότες

Σιγὰ σιγὰ κουρασμένα τρέχουν τ' ἄλογα
τοῦ ἡλίου σέρνωντας τὸ φτερωτὸ ἄρμα τ' ἀ-
φέντη των πάνω στὸν αἰθέριο δρόμο τῆς δύ-
σης

Καθισμένος κοντὰ στ' ἀκρογᾶλι πεμέρ

νω, βλέποντας τῆς ὁμορφίης τῆς φύσης. Ἐνα ἀπαλὸ κερᾶκι μοῦ χαθεύει τὸ πρόσωπο καὶ μοῦ σπῆκνει τὰ μαλλιά· τὸ δῆρμα μου ἀνατριχιάζει ἀπὸ τὸ ὄγερνιο αὐτὸ χᾶδι, περιμένω τὸν ἐρχομὸ τῆς, σὰν ναυαγὸς ποῦ περιμένει τὸν ἐρχομὸ τοῦ πλοοῦ τῆς σωτηρίας, σὰν ὁ φυλακισμένος ποῦ περιμένει τὴν ἐλευθέρωσίν του, τὴν περιμένω νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ φριχτὴ ἀμφιβολία ποῦ μ' ἔχει· ρίξει ἢ ἀγάπη τῆς.

Καὶ περιμένω τόση ὥρα!

Ἐνα κόκκινο χρώμα ἔχει ἀπλὸ ἢ σ' ὄλο τὸν οὐρανὸ γύρω ἀπὸ τὸ δεσπότη τῆς μέρας, κι' αὐτὸς μεγαλόπρεπος σὰε βυζαντινὸς βασιλεὺς κατεβαίνει νὰ βρῆξῃ τὰ πόδια του στὴ θάλασσα ντυμένος στὴ πορχύρα του.

Τὴν ἡσυχία ποῦ βασιλεύει τὴν ἔκοψε τὸ πέρασμα τῆς τράτας καὶ σφύριγμα τῆς φάμπρικας, κ' ὕστερα πάλι, αἰχμασιὰ πάλι ἡσυχία

Νομίζει κανεὶς πὼς ἐρίσκειται σὲ νεκροταφεῖο! δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ μούγκρισμα π' ἀφίουν τὰ κύματα ξεψυχώντας πάνω στὴν ἀμμουδιά

Θεὲ μου, τί μοναξιά! κοντεύει νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος κι' ἐγὼ περιμένω ἀκόμη νῆρθῃ νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις· ἔχω ἀκόμη τὴν ἐλπίδα πὼς μ' ἀγαπᾷ, πὼς δὲν μὲ ξέχασε

Πέρασαν τόσες ὥρες ἀπ' ὅταν ἤρθα, πόσο γρήγορα πνίγονται ἡ ὥρες στὸ πηγᾶδι τῆς μέρας!

Ὁ βασιλιάς κατέβηκε στὴ θάλασσα· Πλέει καὶ κουνάται πάνω στὰ κύματα σὰν μπαλόνι.

Ἡ κοκκινίλα ποῦχε ἀπλωθῆ γύρω του μεγάλωνε· νομίζει κανεὶς πὼς τὰ σύγνεφα κι' ἡ θάλασσα πῆραν φωτιά.

Πόσο ἀργεὶ . . . φαίνεται πὼς δὲν θαρῆθῃ· ἴσως νὰ μὲ ξέχασε . . . μὰ, γιατί; ποῦδ' ἔλογος, κι' ὅμως τὴν ἀγαπᾷ τόσο! . . .

Ὁ ἥλιος χώθηκε στὴ θάλασσα ξαφνικά, σὰν νὰ πῆρε ἓνα μεγάλο πολὺ γεγάλο μικροβόδι, ποῦ θὰ τελειώσει μὲ τὸ ἀρχίνημα τῆς αἰλης ἡμέρας.

Τὰ σύγνεφα τώρα σκουραίνουν, μολυβαίνουν, χάνοντας τὴ κοκκινίλα τους. Ἀργὰ κι' ἐπίσημα καταβαίνει βασιλέσσα ἡ νύχτα στυλισμένη μὲ τ' ἀπέρα τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια τῆς τουαλέτας τῆς . . . στὸ μαῆρο τῆς τὸν πέπλο μὲ τυλίγει.

— Ἀκόμα ναρῆθῃ! ἦταν γραφτὸ φαίνεται μαζὶ μὲ τὸ σούρουπο, μαζὶ μὲ τὸ οὐσίμο τῆς μέρας, δὴπως ἀνοίξε νὰ οὐσίτῃ γιὰ πάντα ἡ φτωχὴ μου ἀγάπη . . .

Ἀλεξίμονο! . . .

Χανιά

Γεράννης Μανωλικάκης

ΣΤΙΓΜΕΣ

Βάλλ' το κερᾶκι σου ἐδῶ
καὶ τοὺς παλμούς μου μέτρα.
Βάλλ' τὸ νὰ ἰδῆς καρδιά θερμὴ
κι' ὄχι καρδιά ἀπὸ πέτρα.

Καὶ σκέψου. Καθ' ἓνας παλμὸς
καὶ χτύπημα καθ' ἓνα
εἶνε κι' ἀκόμη μιὰ στιγμή
ζωῆς, ποῦ ζῆ γιὰ σένα.

Χανιά

Η.

Στὸ διάβα τῆς ζωῆς

Μιά βραδυὰ περνοῦσαν δυὸ παιδάκια ξυπόλυτα ἀπ' τὸ πλοῦσιον ἐστιατόριο τοῦ δρόμου. Κοντοστάθηκαν καὶ κυττοῦσαν τὰ γεμάτα φαγητὰ τραπέζια, μὲ λαχταριστὰ μάτια. Τὸ ἓνα ντράπηκε καὶ προχώρησε, ἐνῶ τὸ ἄλλο πλησίασε ἀργὰ — ἀργὰ τὴ παρέα ποῦ γλεντοῦσε· μερικοὶ φιλοτιμήθηκαν καὶ κάτι ἀφήκαν στὸ ἀπλωμένο κερᾶκι τοῦ πεινασμένου παιδιοῦ.

Ἐνα εὐχαριστῶ ξέφυγε ἀπ' τὰ μισάνοιχτα χεῖλη του, ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ χαρὰ!

Μιά φωνὴ τῶρα τὸ καλεῖ ἀπὸ ἓνα ἄλλο τραπέζι, κι' ἓνα παιδί τοῦ δίδει ἓνα διδραχμο, μὲ εὐχαρίστηση. Ἴσως νάταν καὶ τελευταῖα λεπτὰ ποῦ εἶχε.

Μὰ τί πείραζε; Τί ἂν θᾶρῶγε λιγώτερο φαί γιὰ νὰ συμπληρωθῇ, τώρα τὸ ἔλλειμμα;

Κάτι τέτοια παιδιὰ ποῦ ἔχουν πονέσει ἔχουν πληγωθεῖ πολὺ ἀπ' τὴ ζωὴ σὰν ἰδοῦν ἓνα ἀπορριγμένο κουρέλι, ἔξερουν νὸ τὸ ἐκτμήσουν!

Τὸ παιδάκι μὲ πηδῆματα χαρωπὰ ἔτρεξε νὰ φθάσῃ τ' ἄλλο ποῦ περιμένε· κάτω ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ ποῦ ἔκανε πιδ φανταχτερὰ τὰ κουρελιάρικα ροῦχα του,

Ποῦ πῆγαιναν τώρα ἀγαλιασμένα καὶ τὰ δυό; Στους γονεῖς των; Μὰ εἶχαν ἢ τοὺς χάσανε ἢ διόλου ἀπίθανον νὰ μὴ τοὺς γνώρισαν ποτέ; Μήπως στὸ σπῆτι τους;

Πάντως τρέχανε ξένιαστα, κραιώντας σφιχτά στ' ἀδυνατισμένα κερᾶκια τους, τὰ λεπτὰ ποῦ μορᾶστηκαν, γιατί ἡ ἡλικία τους εἶνε τέτοια, ποῦ ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα. Ἐχουν καιρὸ ἀργότερα νὰ μεγαλώσουν κ' ἡ ἀσπλαχνη ζωὴ, νὰ τρυπήσῃ μὲ τὸ κοφτερὸ τὸ σπαθὶ τῆς τῆς ἀδολείας καρδίας τους, ὡς ὅτου τελειώσουν κ' αὐτὰ τὸ χάραγμα στὴν εἰρη ἀμμο, τῆς ἀπέραντης Σαχάρας τῆς ζωῆς μας . . .

Σοφία Γ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Όπως τού χεινοπόρου τὰ πλατανόφυλλα
που πέφτουνε χλωμά και μαραμένα,
ἔτσι τρέχουν κι' ἀπὸ τὰ μάτια μου γιὰ σέ
σταλαγματιές τὰ δάκρυα ἕνα ἕνα . . .

Ἡράκλειον Μι—Αλφα—Ρο—Ωμεγα

ΠΟΘΟΣ

Γλυκαιά μου ἀγάπη, σὰν ἄστρο που φέγγεις,
και πάντα με λύπη μου φεύγει λυγμός
ὅταν σέ χάνω. Κι' ὅταν σέ βλέπω,
ὦ ! τῆς ψυχῆς μου ! ὦ ! σπυραγμός !

Στὴν ἀγκαλιά μου πάντα γεωμένη,
ἀπ' τὰ τρελλά σου χάρδια μεθῶ,
αἰώνια στὴ γλύκα κοντά σου· νὰ μ' ἔχεις
ἀχώριστον σύντροφον νὰ σ' ἔχω· ποθῶ !

Ἡράκλειον Ε.Α. Φανουράκης

Χαρισμένο σ' ἐκεῖνον

Τῆς μοῖρας φαίνετ' ἦτανε γραφτό
τὴν ὥρα που μού φάνηκες ἐμπροσθού μου

(Ν. Χατηηποσιόλου)

Καθισμένη ἕνα γλυκὸ ἡλιοβασίλεμα τοῦ
Ἰουλίου στὸ περιβόλι μας κάτω ἀπὸ τὴν δρο-
σερὴ σκιά μιᾶς πορτοκαλιάς, τριγυρισμένη ἀπὸ
τὰ πολύχρωμα ἄνθη, μαγευμένη ἀπὸ τὴν ποι-
ποικιλίαν χρωμάτων και μεθυσμένη ἀπὸ τὸ
γλυκὸ ἄρωμα των. Στρέφεται ἄθελα ἡ ψυχὴ
και ἡ σκέψις μου σ' ἐσένα . . . Αἱ σὺ καλὴ
μου που τόσον ἐπιροὴν και ἀφάνταστη ἐλευ-
στηκότητα ἐξασκεῖς σ' ἐμένα, πές μου, που εὐ-
ρῆκες τὰ φίλτρα ἐκεῖνα με τὰ ὀκεία σκλάβια
σου πάντοτε μ' ἔκανες; Ἀπὸ που ἠνιχθῆς
τὴν τόσην σου δύναμιν, ἀπὸ που ἐπρομηθεύ-
θεις τὰ ἀσφαλῆ βρόδια που μού ἔστησες, πές
μου γιατί νοιώθω εὐχάριστον ν' ἀποκαθιστάται
σιγά σιγά τὸ εἶναι μου ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν σου.

Πατέ μου δὲν ἠσθάνθηκα τόσον ἔρωτα στὴν
καρδιά· ἤθελα νὰ σέ σφίξω στὸ στήθος μου, νὰ
σέ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου· Αἱ ἂν σὺ εὐροσκα-
σο ἐκεῖ, με πόσον θάρρος θὰ σοῦ ἐκμυστηρευό-
μουν τὸν ἔρωτα μου, και ποιὸν λατρευτὸν ἀ-
κατάληπτον λόγον θὰ σοῦ ἔλεγα.

Ἄνθ . . . Π.

Ἀνέκδοτον

Ἐνας Ἀμερικανὸς και ἕνας Ἀγγλὸς φιλο-
νεύσαν μ.ά. φορὰ περὶ τῆς ταχύτητος των σι-
δηροδρόμων τῆς πατρίδας των.

Ὁ Ἀγγλὸς με ὑπερηφάνειαν ἔλεγε στὸν
Ἀμερικανό: Θὰ θαυμάσετε ταχύτητα ἂν ταξει-
δεύσητε με ἀγγλικὸν σιδηρόδρομον. Ἡ ταχύ-
της του εἶνε τοιαύτη, ὥστε οἱ στυλοὶ των τη-
λεγράφων φαίνονται σὰν δόντια χτενιοῦ ὁ ἕνας
με τὸν ἄλλον !

—Μπορεῖ, . . . ἀπήντησε ὁ Ἀμερικανός·
ἀλλὰ ἐμεῖς ἔχομεν τέτοιους σιδηροδρόμους ποῦ
μ.ά. φορὰ ὅταν ταξίδευσαι γιὰ τὸ Σι.ά.γο ἔσκυ-
ψαι ἀπὸ τὸ πηράθυρον —δτανξενιοῦσε ὁ σιδη-
ρόδρομος—ν' ἀποχαρηθῆσαι τὴ γυναῖκα μου,
και ἀντὶ νὰ φιλήσαι αὐτὴν ἐφίλησαι μ.ά. . . ὁδ-
ρὰ ἀγγελάδος· δηλαδὴ εὐρισκόμουν 15 χιλιάμε-
τρα μακρὰ τοῦ σταθμοῦ ! Μάλιστα φίλε μου,
αὐτὸ καλεῖται ταχύτης ! ! ! . . .

Κερῆς

Αὐτοσχέδιον συγκινητικὸν ντυέτιο
εἰς φά. μ.τζόρε., §

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Ζητοῦνται ἕνα Ἑλληνοῦτεταλικὸν και ἕ-
να Ἰταλοελληνικὸν λεξικόν. Ὁ πω-
λὼν ἄε ἰπευθυθῆ σ.ἀ. γοιφειλ. μ.κ.ς.
τίμαί πολὺ συμφέρουσαι.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

— Δικαίωμα κρίσεως δραχμῆ 2 (εἰς γραμματικότητα).

— Συνεργασία μὴ συνοδευομένη ἐκ διδράχμου γραμματισμοῦ δὲν λημβάνεται ὑψ' ὕψιν.

— Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

— Δημοσιεύονται μόνον κριτόπιν ἐγκρίσεως.

Κρητικοπούλα: Τό δτι ἡ Λυυλοῦδα ἔχει κάποιον ταλέντο, καὶ δυνατὸ μάλιστα, εἶναι ἀναμφισβήτητον· ἔμεῖς τὸν συμβουλευόμε, (διότι δὲν εἶνε δεσποινίς) νὰ ἔκανε τόμο τὰ χρονολογήματα αὐτὰ τῆς διαλέκτου τὴν ὁποῖαν τόσο τέλεια μεταχειρίζεται. Ἴσως νὰ τὰ τυπώσῃ καὶ εἰμεθξ δέξασθαι· ὅτι ἡ Κρήτη ἀποκτὰ ἕνα ἀκόμη ἀστέρι. Ὅσον ἀφορᾷ τῇ Γαζία, δότε τὴν προηγούμενη ἀλληλογραφία καὶ καταλάβετε δὲν τὴν φαντάζομα ὅμως τόσο καλῆ.

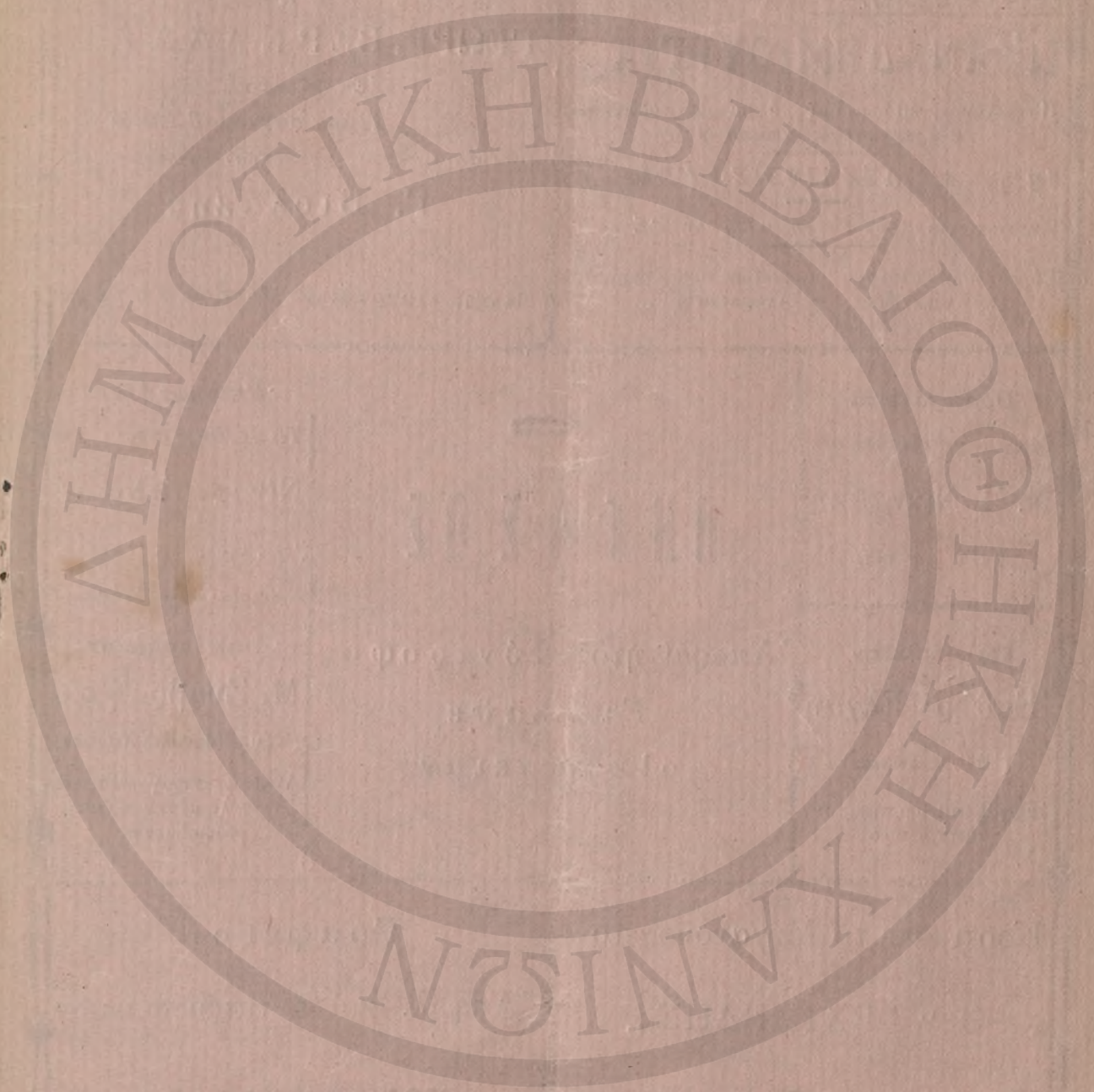
I. Τζανακίκη Ἡράκλειον: Δημοσιεύεται: **Ὁλυγ. Ν. Γουρφυλάκη** Ἱεράπετρα: Σχετικῶς καλὸ· ὡς τόσο δημοσιεύεται ὑπὸ τίτλον «Μικρὰ τραγούδια» προσπαθήσατε ν' ἀποφεύγετε τίς πεμπόδεις φράσεις καὶ πιδ περισσότερο τὸν τίτλον οὕτως ὥστε νὰ μὴν προδιαθέτετε τὸν ἀνγνώστη σὲ θέμα ποῦ ἔχει χορτασθῆ πιδ στὴν ἐποχὴ μας. **Γαζία** ἐνταῦθα: Ἀποφασίσατε τέλος. **II** ἐνταῦθα: Καλὸ δημοσιεύεται. **MI** — **Α**λφα — **Ρο** — **Ω**μεγα· Ἡράκλειον: Ἡσυχάσατε καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε γι' αὐτὸ· αὐτὸ ἀξιοῦν κί ἄλλοι. Τὸ ποιηματάκι καλὸ δημοσιεύεται. **II. II.** Ἐνταῦθα: Ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μαραμένη ψυχὴ» εἶνε πατριωτικῶς σας. Ἐχομεν ἐντολὴν νὰ δώσωμεν τ' ὄνοματεπώνυμόν της σ' ὅποιον δῆποτε. Ὅποτε λοιπὸν ἀγαπᾶτε, περᾶστε ἐπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ μάθετε. **Μαίρη Αἰονίκη** Ἐνταῦθα: Τὸ ποίημά σας «Γι' νὰ ἤμουνα» καλὸ δημοσιεύεται. Τὰ πεζά σας ὄχι καλὰ· χάνουν στὴν ἐκτέλεση. Ὡς ἰδέα καλὰ. **I. II.** Ἡράκλειον: Σύμφωνοι· ἀλλὰ, καθὼς γνωρίζετε, ἡ δημοσίευσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔγκρισιν καὶ ἡ ἔγκρισις ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ δημοσιεύματος Ὡστε. **Ἀνώνυμοι**: Ἡράκλειον: Ὡραία, σύμφωνοι. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ διεύθυνσις σας; Μᾶς στέλνετε ἐπιστολὴν ἀνυπόγραφον καὶ μᾶς γράφετε νὰ μὴν δώσωμε σὲ κανέναν τ' ὄνομά σας. Πῶς νὰ εἶς ἀπαντήσωμεν ποῦ λησμονήσατε ἀκόμη ἕνα ψευδώνυμο νὰ δάλετε. Τὸ ποίημά σας ἐνεκρίθη· ἀπαντήσατε. **Γελώντιον** Ρέθυμνον: Ἀρκετὰ καλὸ! Μὰ, ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς· ἀποτανήτε σιτὴ «Χρωκοπία». **Λησμονημέ-**

νη»: Γιὰ τὰ θερμὰ καὶ τόσο εὐγενικὰ λόγια ποῦ μᾶς γράφετε, πολὺ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ὅταν εὐκαιρήσατε περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. **Γεῖννη Μικραϊλικιάκη** Ἐνταῦθα: Δημοσιεύεται τὸ «Μαζὶ μετὰ τὸ σούρουπο», ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρυθμὸς νότες». **Νοταχλόγος** Νεάπολιν: Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψάθμα» ποίημά σας εἶνε παρμένο ἐκ τῆς συλλογῆς «Ἀταλένιες Χορδές» τοῦ Μάγνη. Τὸ δὲ «Χεινοπωρινὰ δειλίαι» εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο τοῦ «Πρωτῆ», ἑνὸς ποιήματος ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ κ. Παλαμᾶ. Καὶ αὐτὰ πρὸς γινώσιν σας. Θέλετε νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν μετ' ὄνομά σας;

Θ. Α. Φανουράκη Ἡράκλειον: Τὸ ποίημα σας «Πόθος» καλὸ δημοσιεύεται στὴν οἰκία στήλη. Τὸ πεζὸ σας καλὸ· μὰ, ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς. Πεισιμιστικὸ· ἀντιλήψεις ἀφαιρίσατέ της καὶ ξάνα στείλετε το. **Ἀνθούλα II** ἐνταῦθα: Τὸ πεζὸ σας: «χαρισμένο σ' ἐκείνον» δημοσιεύεται διορθωμένο. **Σοφίαν Γ.** ἐνταῦθα: Τὸ πεζὸ σας ὑπὸ τίτλον «στὸ διάβα τῆς ζωῆς» σχετικῶς καλὸ ὡστόσο δημοσιεύεται στὴν οἰκία στήλη. **I. Γεωνοουδίακη** Μουρνιές: Δημοσιεύεται στὴν οἰκία στήλη τὸ ποίημα σας «φεύγ' ἢ χαρὰ» Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δυὸ στοιχεῖα» κατεχωρήθη πρὸς δημοσίευσιν γιὰ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Δεκεμβρίου. Τὰ σιαλένια παρ' ὁμῶν λογογραφήματα ἐλήφθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν τὸ ποίημα «Θέλω» καὶ τὸ διήγημα «Τὸ στραβόξυλο» τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθοῦν τὸ ἐπόμενο. Ἰδὸ ποίημα «Πέσμου», βαρὺ κουραστικὸ ἀπερίφθη **Βασ. Κόραξ** Λεχαινᾶ: Θερμῶς εὐχαριστῶ. Περιμένετα: ἐπιστολὴν μου.

Λόγω πληθῶρος ὕλης αἱ ἀπαντήσεις σὲ ὑπόμνημον

Παρελήφθησαν πρὸ καιροῦ εἰς τὰ γραφεῖα μας πλείσται ἐπιστολαὶ μετὰ διάφορα ἐνέκδο·α πρὸς δημοσίευσιν. Παραχωροῦμεν λοιπὸν πρὸς χάριν των μίαν στήλην καὶ θὰ δημοσιεύονται πάντοτε κατὰ σειρᾶν.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΝΙΩΝ

ΧΑΝΙΑ 1900

Λίαν προσεχώς

Η "ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ,"

Πανελλήνιος εβδομαδιαία έφημερίς πολιτικής
και κοινωνικής πρωτοπορίας.

Έδρα εν ΔΕΚΑΙΝΟΙΣ (Έλευθε) 0

Ανταποκριτα. εις όλα τα μέρη της Έλλάδος

Ευθρεία παρακολούθησι των πάντων των ζητημάτων
της χώρας. — Αναμείνате !...

Προτιμάτε το

Μαρμαρογλυφεϊον

Ν. Ί. Νικητάκη

(Έν Χανίοις)

Πελοποιεϊτον

Έσθη Έλχάν

(Έν Χανίοις)

Εογάζεται με τιμάς συγ-
καταβατικώς

Προτιμάτε το Μηχανουργεϊον

Ο "ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ,"

Κωσταντίνου Σ. Στυλιανάκη

(Χανιά Κρήτης)

Χρυσοχοεϊον

ΓΕΩΡΓ. ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ

Έν Χανίοις
Τιμαί συγκαταβατικαί

Γ. Βιολάκης

Κινηματογραφικαί Έπιχειρήσεις

Έπισημεφθήτε

Το Πιλοποιεϊον

Νίνας Όσμου

(Όδ. Ποτιε — Χανίων)

Έπιπλοποιεϊτον

Μ. Ζυμβραγοϋ

(Κρύο Βουσαλι - Χανίων)

Δέχεται παραγγελίας με
εξησφαλισμένην ταχύτη-
ταράδώσεως

Γραφεϊον

Άσφαλ. και αντιπροσωπειών

ΠΟΛ. Α. ΚΛΑΔΟΥ

(Όδ. Δραγοϋμη — Χανιά)

ΠΗΓΑΣΟΣ

Άπαραίτητος Σύντροφος

Για κάθε
οικογένειαν

